

Yerel seçimlerde rant kavgasına hayır!
Sınıfla buluşmaya, sınıfı örgütlemeye, sınıf
siyasetini inşa etmeye devam!

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Şubat 2024 / Sayı: 173 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, OYAK Renault ve SCM, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar ve HT Solar, İstanbul Ejot Teztrak ve Xiaomi-Salcomp fabrikalarından, Gebze'den metal ve kafe, Dilovası, Manisa, Sultanbeyli'den metal, Velimeşe'den petro-kimya, Tuzla'dan tersane, Aliağa'dan depo işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

İŞ AŞ HÜRRIYET İÇİN TEK YOL:

ÖRGÜTLÜ MÜCADELE!

İş, aş, hürriyet için örgütlenme ve mücadele seferberliğine çağrı!

TBMM 2024 yılı başında yaptığı iki oylama ile emperyalizmin ve istibdadın hâkimiyeti altında zincire vurulmuş olduğunu bir kez daha ilân etti. Hemen her gün 15 Temmuz edebiyatı yapanlar ABD isteyince edebiyatı bir günlüğüne kestiler. 15 Temmuz'un adını dahi anmadan AKP'si MHP'si CHP'si ile İsveç'in NATO'ya alınmasına evet dediler. NATO'cu subayların İncirlik'ten kalkan tankerlerden yakıt alarak bombaladıkları mecliste, NATO'ya ve ABD emperyalizmine bir kez daha biat ettiler! Aynı TBMM, Hatay Milletvekili Can Atalay'ın dokunulmazlığının düşürülmesiyle, sadece Anayasa'nın çiğnenmesine göz yummuş olmadı; aynı zamanda duvarında kocaman "hakimiyet milletindir" yazan genel kurul salonunda millet hakimiyetinin temellerine de kendi elleriyle dinamit koydu.

Tüm bunlar olurken Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) aylardır eylemler yaptığı, binlerce imza topladığı ve meclise taşıdığı "vergide adalet kanun teklifi" gündeme geldi. Tabii ki reddedilecekti. İktidar milletvekilleri hayır dedi. Güya teklifi destekleyen muhalefet milletvekilleri, zahmet edip meclise bile doğru dürüst gelmedi. Niye gelsinler ki? İşçi, emekçi, köylü yok ki aralarında. Zengin az vergi verip çok teşvik aldığı, yoksulun açık sınırındaki ücretlerinin bile vergi dilimine girdiği bu düzenin sürmesinden yarar sağlıyor hepsi. Başka

ne olabilirdi ki?

Oysa çok kısa bir süre önce hepsi, iktidarı da muhalefeti de emekçi halka seçimleri, ölüm kalım meselesi diye anlatmıştı. Köprüden önce son çıkış diyerek halkı kandıranlar köprüyü geçmez ilk virajda direksiyonu Beştepe'ye kırdılar. CHP ve sabık Millet İttifakı partileri ekonomide rasyonel politikalara dönüyoruz diye Mehmet Şimşek'in amigoluğuna soyundu. Meral Akşener, Devlet Bahçeli'nin yerine göz dikip faşistlik yarışına başladı. Gelecek ve Deva, Erdoğan'ın yeni Anayasa girişimine dâhil olmak için kuyruğa girdi. Çözüm diye sundukları, ölüm kalım meselesi diye anlattıkları, şaibelerin karşısında sahip de çıkmadıkları hesap da sormadıkları o sandıklardan çıkan meclisin hâli ortada.

Şimdi aynı partiler gelip işçiden emekçiden belediye seçimleri için oy istiyorlar. Emekçi halka kendi rant kavgalarında taraf olmaları için yeni yalanlar söylüyorlar. Bugün nasıl genel seçimlerden sonra NATO'ya biat etmekte, Mehmet Şimşek'in kemer sıkma programında, Can Atalay'ın meclisten atılmasına göz yummakta anlaşırlarsa yarın da yerel seçimlerden sonra belediye meclislerinde rant ve talan kararlarını birlikte çıkartacaklar.

İşçi sınıfı ve emekçi halkımız için başka bir yol var. Devrimci İşçi Partisi'nin ısrarla ve inatla çağırdığı yol! Bu yol örgütlenme ve mücadele etme yoludur. Sadece biz bu yolu işaret etmiyoruz.

İşçi mücadeleleri de bu yolu aydınlatıyor. Her grev her direniş bir okuldur ve öğretiyor. Örgütlü olan masaya yumruğunu vurabiliyor. İşçi birlik olursa bileğini patron da istibdad da bükemez. İşçi örgütlü mücadeleyle ücret zammını, sosyal haklarını, ikramiyesini söke söke alıyor. Kavel'lerden Bekaert'lere grev yasakları grevle yırtılıp atılıyor. Örgütsüz olan işsizliğe ya da asgari ücretle açlığa mahkûm... Örgütsüz olanın canı pamuk ipliğinin ucunda... Örgütsüz olanın işi patronun iki dudağı arasında... Örgütsüz olan için kapı hep orada! İşsizlik ve sefalet var o kapının ardında. Örgütlü olan için ise o kapıdan işgale, greve, direnişe de çıkılır. Haklar verilmez söke söke alınır.

Zincirli meclisten ve düzen siyasetinden medet ummayı bırakmalı ve kendi zincirlerimizi kırmak için örgütlenmeliyiz. İşçi ve emekçiler için atadan, dededen kalma tuttuğu partinin daha çok oy almasının iş, aş, hürriyet getirdiği olmamıştır. Ama daha örgütlü olmak, daha fazla mücadele etmek öyle değil. İşçinin aldığı her hak örgütlü mücadeleyle alınmıştır, öyle de korunacaktır. Sermayenin elinden her kuruluş örgütlü mücadeleyle alınmıştır yine öyle alınacaktır. En önemlisi de memlekete hürriyet işçi sınıfı ve emekçi halkın örgütlü mücadelesiyle gelecektir.

İşçi, emekçi arkadaşı! Devrimci İşçi Partisi seni iş, aş, hürriyet için bu yolda örgütlenme ve mücadele seferberliğine çağırıyor!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi kadın

8 Mart'ta meydanlarda olup, "Emekçi kadınlar en öne!" şiarını bir kez daha yükselteceğiz!

Dostlar merhaba, ben Chen Solar'da çalışan kadın bir işçiyim. Fabrikamızdaki durumlardan daha önce de bahsetmiştik, üretimin az olması sebebiyle yaşadığımız sıkıntılardan. Bunlar, sadece Chen Solar'da değil birçok fabrikada karşılaştığımız sorunlar. Genel olarak ekonominin günden güne daha da kötüye gitmesiyle, geçen ay asgari ücrete yapılan zammın yine cebimize girmeden erimesiyle ay sonunu nasıl getireceğimizi düşünmeye başladık birçoğumuz. Bu sadece fabrikalarda değil her alanda, her sektörde yaşanan bir şey. Önümüzdeki seçimden sonra biz işçilere daha da ağır bedellerin ödeteceğini, krizin faturasının yine işçilere kesileceğini biliyoruz. Aynı zamanda işçilerin cebine giren üç kuruşa gözünü dikenlerin patronların milyonlarca liralık vergi bor-

cunu sileceklerini de. Çalıştığımız fabrikalarda en açık haliyle görüyoruz patronların ne kadar örgütlü olduğunu. İşçilerin karşısında düzen partileri de TÜSİAD'ı da MÜSİAD'ı da birlik olup duruyorlar. Bizim de işçi sınıfı olarak birlik olup örgütlülüğümüzü daha da artırmamız gerek.

Bu düzenin biz işçilere sağlayacağı hiçbir şey yok yoldaşlar. Kapitalist dediğimiz bu sistem halkları birbirine düşürüp bizi birbirimize düşman etmekten, kadın düşmanlığı yaratmaktan biz işçilerin örgütlülüğünü bölmekten başka bir şey yapmadı yapmayacak. Bugün Filistin'de yaşananlara hepimiz şahit oluyoruz. Filistin direnişi 100 günü aşkınır kadınıyla erkeğiyle ayrı gayrı demeden direniyor. Siyonist İsrail'in ve onun destekçisi emperyalistlerin yıllarca süren iş-

galine, zulmüne karşı haklı bir direniş sergiliyorlar. Filistin halkının özgürlüğü de biz işçi sınıfının birliğinden örgütlülüğünden geçer. Biz kadınıyla erkeğiyle din, dil ayırmadan bu düzene karşı örgütlülüğümüzü artırmalı, alanlarda meydanlarda olmalıyız.

Biliyorsunuz ki önümüzde 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü var. Kadın cinayetlerinin her geçen gün ne kadar arttığını, sokaklarda iş yerlerinde kadınların cinsiyetçi ayrımcılığa, psikolojik şiddete, tacize maruz bırakıldıklarını görüyoruz, yaşıyoruz, duyuyoruz. Çürümüş bu kapitalist düzenin, toplumda erkek egemenliği ile var olabildiğini biz işçi sınıfının bu ikisiyle de mücadele etmeden dünya emekçi kadınları için de

tam bir kurtuluş olamayacağını biliyoruz. Grevlerde, direnişlerde hep en önde mücadele veren emekçi kadınların hayatının her alanında aynı mücadeleyi verdiklerini biliyoruz. Erkek egemen kapitalist sistem dediğimiz bu düzeni yıkmak, ayrı gayrı demeden birlik olmaktan, bu mücadeleyi sahiplenmekten ve bunu en güçlü şekilde meydanlara alanlara taşımaktan geçer.

Bizler, olması gerektiği gibi birlikte 8 Mart'ta da meydanlarda olup, "Emekçi kadınlar en öne!" şiarını bir kez daha yükselteceğiz.

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

NATO biz işçilerin kanlısıdır!

Selamlar dostlar ve yoldaşlar. 23 Ocak 2024 tarihinde bu memleketin vekilleri Türkiye emekçi halkı adına utanç dolu bir karara imza atmıştır. Aylardır NATO ile bir pazarlık kozu haline getirilen İsveç'in NATO üyeliği meclis çoğunluğunun onayı ile kabul edildi. Zaten iktidar ve muhalefet de İsveç'in NATO üyeliğine karşı çıkarken hiçbir zaman NATO'nun kendisine veya yayılmacı politikalarına esaslı bir itirazda bulunmadı. Oradaki siyasi müteciler bahane gösterilerek bazı gerekçeler sunuldu, zamanla F-16 satışlarının ABD tarafından onayı gündeme geldikçe o gerekçelerin de iktidarın asil derdi olmadığı anlaşıldı. Böylelikle emperyalizmin bu eli kanlı örgütü dünya halklarına kan kusturmak üzere gücüne güç katmış oldu. Hem de geçtiğimiz yılın Mayıs ayında bu halkın seçtiği vekiller sayesinde! NATO'nun dünya halklarına karşı nasıl terör estirdiğini yaşadığımız coğrafyadan biliyoruz. Ancak NATO'nun Türkiye işçi sınıfı için ne anlama geldiğini tam olarak anlamak için biraz hafızayı tazelemek gerekiyor.

Türkiye topraklarında NATO demek darbe demektir. Bundan 8 yıl önce, 15 Temmuz darbesinde meclisi bombalayan uçaklara yakıt ikmali yapan tanker uçaklar NATO'nun İncirlik üssünden kaldırıldı. Bundan 44 sene önce işçi düşmanı 80 darbesinin baş mimarları "Bizim çocuklar başardı." denilerek NATO tarafından tebrik edildi. Bundan 64 sene önce 27 Mayıs darbesinde CIA tedrisatından geçen Alpaslan Türkeş "NATO'ya ve CENTO'ya bağlıyız." diyerek kimlerin tarafında olduğunu tarihe not düşmüştü.

Maraş, Çorum, Gazi gibi birçok katliamda NATO'nun izleri vardır. Ülkücüler tarafından katledilen DİSK'in tarihi önderi Kemal Türkler'den 1 Mayıs 1977'de katledilen işçilere, Halepçe'deki Kürtlerden Filistin'deki Araplara kadar dökülen her kanda NATO terörünün parmağı vardır. NATO işçi sınıfı ve ezilen halkların düşmanıdır. O yüzden tüm işçi sınıfı, emekçi halkımız ve ezilen halklar hep birlikte haykırmalıdır: NATO'dan çık! NATO'yu yık!

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Metal işçileri MESS'in sefalet ücret dayatmasına boyun eğmedi!

OYAK Renault'ta tedarik sorunu ve araç satışlarındaki azalmadan dolayı bu sene de üretimde duruşlar devam edecek. Yılsonuna kadar aylık en az bir hafta üretim olmayacağı konuşuluyor. Yapılan duruşlarda ücretler %76 üzerinden kesinti yapılmaya devam ediliyor. Bu demek oluyor ki bu sene de duruşlar yüzünden tam maaş alamayacağız. Fabrika da yeni Dacia projesi çalışmalarını devam ediyor. Bu sene içinde üretime başlanacak.

MESS sözleşmesi greve çıkmadan imzalandı. Fabrikada ki birçok kişinin istediği rakama yakın zam oranına imza atıldı. Türk metal sendikası yüz yılın sözleşmesi dese de fabrikada işçilerin çoğunluğu ülke ekonomisinden dolayı bir seneye kalmaz maaşların eriyeceğini bildiği için sevinemiyor. Fabrikanın çoğunluğunda greve çıkılsaydı daha fazla alabilirdik düşüncesi var. İşçilerin greve çıkılm baskısına karşı Türk Metal sendikası greve çıkmaya yanaşmadı.

Bu zam oranı fabrikalardaki metal işçilerinin baskısı üzerine alındı. Metal işçileri MESS'in dayattığı sefalet ücretine boyun eğmedi! Bugün ne kazandıysak birliğimizi ve Grev irademizi ortaya koyarak kazandık!

İstanbul Ejot Tezmaç'dan bir işçi

MESS düzenini sarstık, yıkmak için birliğimizi ve grev iradesini büyütelim!

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan Ejot Tezmaç fabrikasında çalışmaktayım. Fabrikamız, MESS grup toplu iş sözleşmesine bağlı. Eylül ayından beri sendikamız Birleşik Metal-İş ile MESS arasında yapılan görüşmeler grev tarihine 2 gün kala anlaşma ile sonuçlanmış ve ilk 6 ay için ücretlere %98 zam alınmıştır. Açlık sınırına endekslü asgari ücretin ortalama ücret haline geldiği dönemde bu sözleşme fabrikamızda genel olarak memnuniyetle karşılanmıştır.

Eylül ayından beri MESS patronlarının bize dayattığı sefalet ücretlerine, hak gasp-

larına ve esnek çalışma dayatmalarına karşı biz fabrikamızda 4 ayı aşkın bir süredir belli saatlerde iş durdurularımızla, mesaiye kalmama eylemlerimizle ve giriş çıkışlarda attığımız sloganlarla, tüm işçi kardeşlerimizle birlikte gösterdiğimiz grev iradesiyle, fabrikalarımızı işgal, grev, direniş diye inleterek MESS dayatmalarını yırtıp attık. Sözleşmede kazanılan her hak, her kuruş MESS patronlarının gönlünden kopmamış bu mücadelede ve grev iradesiyle kazanılmıştır.

Bu süreçte, sendikamız Birleşik Metal-İş'in ve işçi kardeşlerimizin grev iradesi,

olası grev yasağına karşı fiili grev tutumu bütün grev yasağı tehditlerini boşa düşürmüştür. Bekaert ve Schneider işçilerinin daha önce grev yasaklarına karşı verdiği kavga bizler için yol gösterici olmuştur. MESS'in ve istibdadın tüm tehditlerine, yasaklarına karşı parolamız Kavel olmuştur. Sendikamızın bu tutumu, işçi kardeşlerimizin Kavel'i parola eylemesi, toplu sözleşme görüşmelerinde sendikamızın belirleyici bir duruma gelmesini de sağlamıştır.

Dostlar, biz metal işçileri bu sözleşmede ne kazandıysak verdiğimiz mücadeleyle,

grev iradesiyle birliğimizi koruyarak kazandık. Biz metal işçileri bugün bu ücretlerden çok daha fazlasını hak ettiğimizin bilincindeyiz. MESS düzeni önümüzdeki süreçte, kıdem tazminatı saldırıları ile karşımıza gelecek, bizler haklarımıza yapılacak her saldırıya karşı, bu dönemde gösterdiğimiz birliği ve grev iradesini büyüterek sözleşme döneminde sarstığımız MESS düzenini yıkmak için hazır olmalıyız.

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Görevimiz mücadeleyi büyütme

Merhaba yoldaşlar. Biz MESS'e bağlı olmayan firmalarda çalışan metal işçileri olarak MESS'li arkadaşlarımızın mücadelesi ile gurur duyuyor, onların başarısını tebrik

ediyoruz. Kendi fabrikamızın yeni dönem sözleşmesinde MESS'te elde edilen kazanımlarının önümüzü açmasını umut ediyoruz. Biz metal işçilerinin kararlı duruşu ve kazanımları tüm diğer sektörlerdeki emekçilere örnek olmalıdır. Sınıf mücadelesini yaymanın

yolu sektör, iş kolu, sendikalı, sendikasıız ayırım yapmaksızın mücadelemizi yaymaktır. Sendikalaşmanın neredeyse imkânsız olduğu sektörlerde, hakkını savunan işçinin kapı önüne konduğu sektörlerde örgütlenmeyi mümkün kılmak, emekçileri asgari ücrete mahkûmiyetten kurtarmak sınıf mücadelecisi sendikaların önüne koyması gereken gün-

demlerden biridir. Sendikalı işçiler olarak hepimiz sendikalarımıza sahip çıkmalı, sendikalaşmayı yaygınlaştırmayı bir hedef olarak belirlemeliyiz. Bizim olana el koyan, emeğimizi sömüren, kepçeyle alıp kaşıyla veren sermaye ve temsilcilerine karşı mücadeleyi bu şekilde büyütmeliyiz Yaşasın sınıf dayanışması! Yaşasın işçilerin birliği!

İstanbul Xiaomi-Salcomp'dan bir işçi

Onurlu bir yaşam için tek seçeneğimiz görkemli bir direniş!

Merhaba, ben Xiaomi-Salcomp telefon fabrikasında çalışan bir işçi emekçi arkadaşım. Öncelikle çok iş, az ücret veren patronlardan bahsetmek istiyorum. Xiaomi-Salcomp fabrikasında üç

senedir çalışıyorum ve dünya markası olan bir telefon üretiyoruz. Ancak sözleşmemiz hala imzalanmadı, 1 aydır süren arabulucu sürecindeyiz. Patronun kullandığı cümleler hep "iş yok", "fabrikayı

kapatabiliriz", "küçülmeye gidiyoruz" gibi cümleler. Bu bahanelerle hiçbir zam talebimizi yerine getirmiyor. Biz de hak verilmez alınır diye mücadelemizi sürdürüyoruz. Bu şekilde gidişatımız grev

işgal direniş olacak yoldaşlar. Bu patronların saltanatlarına, işçilere uyguladıkları ağır sömürüye artık başkaldırmanın sırası. Artık onurlu bir yaşam için tek seçeneğimiz görkemli bir direniş.

Bursa SCM'den bir işçi

Herkes biliyor ki MESS sözleşmesine Birleşik Metal damgasını vurdu!

Dostlar merhaba, ben MESS kapsamında olan ve DİSK Birleşik Metal-İş'te örgütlü olan SCM fabrikasında çalışıyorum. Türkiye işçi sınıfı hareketine yol gösteren, çeliğe şekil veren metal işçilerinden baskıya sömürüye zorbalığa ve diktatörlüğe karşı direnen tüm insanlığa selamlar! MESS sürecini tamamladık sözleşme imzalandı. Türk Metal'in örgütlü olduğu çoğu fabrikalarda kutlamalar yapıldı. Havai fişekler atıldı, konfetiler patlatıldı, davullar zurnalar çalındı. Bu başarılı sözleşmeyi sanki kendi başarılarıymış gibi göstermeye çalıştılar. Sözleşme süresi boyunca üretimden gelen güçlerini hiç kullanmadılar. Kaşık çatal vurarak alkış tutarak eylem yaptıklarını sanıyorlar. İşçilerin

çoğu biliyor bu başarılı sözleşmede Birleşik Metal-İş sendikamızın çok büyük etkisi olduğunu.

Türk Metal grev kararını zorda kaldığı için almak zorunda kaldı, ama grev tarihi veremeye cesaret bile edemedi. Göstermelik bir karar olduğu belli idi. Türk Metal'in tüm işçi sınıfının haklarını almasının önünde büyük bir engel olduğunu düşünüyorum. Sözleşmenin imzalanması an meselesi iken Türk Metal'de temsilcilik yapan ve çalışan işçilerden, Türk Metal 71 ve biraz üzerine imza atacaklar bunun üzeri Birleşik Metal'in itmesiyle

olacak diye çok kişiden duyduk. Sendikamız tarihi bir sözleşmeye imza attı. Emegi olan herkese çok teşekkür ederiz. İmzalanan sözleşmeyi basına ve üyelerine önce Birleşik Metal duyurdu. Metal işkolunda alınan ücretler diğer iş kollarında etkiliyor. Unutmayalım! Direnen işçiler asla yenilmez!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

MESS, patronların grev yasaklama tehdidine karşı metal işçisinin grev tehdidiyle sarsıldı

Dostlar merhaba. Ben Smart Solar fabrikasında çalışan bir emekçiyim. Geçtiğimiz günlerde Türkiye'nin en büyük sözleşmesi olan patron sendikası MESS ile bizim sendikamız olan Birleşik Metal-İş sendikamızın da içinde bulunduğu ve etkili olduğu toplu iş sözleşmesi imzalandı. 163 bin işçinin alınterini ilgilendiren bu sözleşme, aslında tüm metal işçilerinin de hayatını etkileyen bir sözleşmedir. Türk Metal ve Öz Çelik-İş sendikalarının yıllardan beri grev iradesi göstermeden patronun dayatmalarına razı olduğu MESS sözleşmesi, bu dönem sendikamızın grev iradesi göstermesiyle birlikte %98 gibi yüksek bir oranda imzalandı.

MESS'e üye olmayan patronların metal fabrikalarında da bu sözleşme büyük bir önem taşıyor. Bu fabrikalarda sendikalar sözleşme masasına oturduğunda patronlar "MESS'i bekleyelim" diyerek MESS'in ücretleri bastırma politikalarını kendi fabrikalarında da uygulamak istiyor. Ancak sendikamızın sözleşme görüşmelerine başlamasıyla birlikte fabrika-

larda grev eğitimlerine başlaması, birer saat üretimin durdurulması, eylemlerin artması ve MESS'e grev yasaklarına güvenmemeleri konusunda ultimatolar verilmesi hem sözleşmenin yüksek oranda imzalanmasına hem de MESS'e üye olmayan patronlara masaya MESS dayatmalarıyla gelmemeleri için ciddi bir mesaj verdi. Ancak burada kazanımlardan en büyüğünün artık masada Türk Metal sendikamızın ve ağalarının değil grev iradesi gösteren sendikamız Birleşik Metal-İş'in daha etkili olmasıdır. Bununla birlikte her sözleşme döneminde düşük oranlara imza atarak ve sözleşme sürecini oldubitti yapıp işçilerin önünden kaçan sarı sendikacılara karşı Türk Metal üyesi işçilerin de eylemlere yoğun katılım sağlayarak baskı yapması gerçeğini de yadsıyamayız.

Metal işçisi bugün tabi ki geçmiş dönemlere göre yukarıda saydığım birçok mücadele yöntemiyle yüksek oranda bir sözleşme imzalamıştır.

Ancak mücadelenin bitmediğini belirtmekle birlikte MESS'in karşısına gelecek dönem daha güçlü çıkmanın ve hükümetin işçi düşmanı ekonomi politikalarına karşı ayrı gayrı demeden, sendika ayrımı gözetmeden yekvücut olarak mücadele yoluna girmeliyiz. Bugün MESS sözleşmesinin özeti şudur: patronların grev yasaklama tehdidine karşı metal işçisinin grev tehdidi üstün gelmiştir. Grev silahımız eskimemiştir, paslanmamıştır aksine sesi bile mücadelenin ilk aşamasında patronların kulaklarını sağır etmiş ve mücadele alanından geri adım atmalarını sağlamıştır. Bugün patronlara geri adım attıran biz metal işçileri patronların hükümetine de geri adım attırmak için sendikamıza sahip çıkmalı, bilinçlenmeli ve sınıf mücadelesinin her safhasında yerimizi almalıyız.

Sultanbeyli'den bir metal işçisi

İşçi sınıfı ölüme de sıtmaya da razı değildir!

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul'da metal fabrikasında çalışan bir işçiyim. Yaklaşık bir yıldır aynı fabrikada çalışıyorum ancak fabrikamızda henüz sendikamızı örgütleyebilmiş değiliz. Dolayısıyla her an bunun eksikliğini hissediyoruz. Asgari ücrete çalışıyoruz, hiçbir şikâyetimiz dikkate alınmıyor üstüne bir de sürekli işten atılma tehdidiyle karşı karşıya kalıyoruz. Tüm bu yaşananların bizim örgütsüzlüğümüzden kaynaklandığının farkındayız.

Peki, örgütlü olsaydık ne değişirdi diye sormak gerekir o zaman?

Yakın zamanda bir MESS sözleşmesi döneminden geçtik. MESS'e bağlı fabrikalarda çalışan sınıf kardeşlerimiz ilk anlardan itibaren hem patronlara hem de onların arkasında dizilen valiye, polise hatta hükümete karşı dimdik durdular. Hem iyi bir ücret alabilmek hem de grev haklarına sahip çıkmak için büyük bir irade gösterdiler ve yaklaşık %104 gibi bir zam aldılar. Elbette alınacak hiçbir

ücret şu şartlarda insanca yaşamaya yeterli değildir, olmayacaktır da. Ancak asgari ücretin ülkemizde genel ücreti belirlediğini düşünürsek bu sonuç işçi sınıfına daha iyisini yapmak için örnek olacaktır.

Bizim yolumuz da sınıf kardeşlerimizin gittiği yoldur. Çözümümüz bellidir. Patronlardan insaf beklemek, bizleri anlayacağı günün geleceği umuduyla yaşamak boşunadır. Örgütlenmeli, sendikaya üye olmalı ve sendikamıza sahip çıkmalıyız.

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

Ülke ekonomisi değişmedikçe biz yoksulluk içinde kıvranmaya devam edeceğiz!

2023 toplu sözleşmesi sona erdi. Greve saatler kala bir gece vakti imzalandı. Kâğıt üzerinde güzel görünse de daha önce yaşadığımız, tecrübe ettiğimiz sözleşmeler gibi, 5 ay sonra enflasyondan dolayı yine maaşlar eriyecek! Ülkenin ekonomisi her geçen gün daha da kötüye gidiyor. İşçileri enflasyona ezdirecek bir sözleşme gibi görünüyor.

Yerel seçimler nedeniyle piyasayı, döviz tutmaya çalışıyorlar. Yerel seçim bittikten sonra zamlar patlayacak. Aldığımız %100 zam kulağa hoş gelse de seçimden sonra ay sonu yine getirmeyeceğiz. Sözleşmenin olduğu Eylül ayında dolar kuru 25 TL iken, şuan 30 TL civarında! Buradan yola çıkarsak 4 aylık süre zarfında ki kayıplarımız ne olacak! Nerdeyse iki hafta geç-

mesine rağmen toplu paralar hala yatmadı. Alacağımız sözleşme farklarının değeri düştü.

Tofaş'ta sözleşme imzalandıktan sonra fabrikayı bayram havasına çevirerek işçiler mutlu algısı yaratılmaya çalışıldı. Bir avuç sendika yalakası kişiler meşale yakarak, konfeti patlatarak kutlama yaptılar. Çoğunluğu destek vermedi. Artık işçiler bir şeylerin farkında, bir yıl sonra yine asgari ücrete denk gelecek maaş alacaklarını biliyorlar. Sendikaya güven ortamı yok! Dört beş ay biraz soluk alacağız! Seçimden sonra yine geçim sıkıntısı çekmeye devam edeceğiz.

AKP hükümeti 22 yıldır hiçbir zaman işçinin emekçinin yanında olmadı. Bundan sonra da olacak değil!

Dilovası'ndan bir metal işçisi

İşçi sınıfının kılavuzu Lenin'dir!

Merhaba dostlar. Ben Dilovası'nda çalışan bir metal işçisiyim. Geçtiğimiz Ocak ayı dünya işçi sınıfının devrimci önderi Lenin'in ölümünün 100. yıl dönümündü. Lenin 54 yıllık kısa yaşamına teori ve pratikler, hapisler, sürgünler ve en nihayetinde tarihin en büyük işçi devrimini, önderi olduğu 1917 Ekim devrimini sığdırdı. Lenin ölümünün üzerinden 100 yıl geçse de biz işçi sınıfının yol göstereni ve önderidir.

Emperyalistlerin dünyayı böldüğü, 20 milyondan fazla insanın hayatını kaybettiği 1. Dünya Savaşında, Lenin önderliğindeki Bolşevik Parti'nin savaştan çekilmesiyle savaşın tüm seyri değişmiş ve bir yıl sonra savaş sona ermişti. Günümüzde kapitalizmin derin bir kriz içinde olduğunu kapitalizmin en hareketli savunucuları bile inkâr edemiyor. Burjuva demokrasilerinde faşist yönetim biçimleri yükselişte ve dünya 3. Dünya Savaşına doğru gidiyor. Ukrayna-Rusya savaşı, İsrail'in Filistin topraklarını

işgal ve soykırımı, Çin-Tayvan gerilimi... Kapitalizm içinde bulunduğu bu krizin bedelini halklara ödetecek, yine milyonlarca insan hayatını kaybedecek.

Bizler işçi sınıfı olarak Leninist partide örgütlenip, işçi sınıfının iktidarını kurmadıkça bu kapitalist düzende halklara huzur yok. İşçi sınıfının iktidarında sermayenin hâkimiyetine, özel mülkiyete son verilecek. Sermayenin kâr hırsı ile patronların cebini doldurmak için değil, toplumun ihtiyaçları için üretim yapılacak. Fabrikalar, bankalar devletin, devlet işçinin olacak... Bunlar hayal değildir. Lenin'in önderliğindeki Sovyetlerde işçi sınıfı, bir sınıf olarak sermayenin egemenliğine son verdi, kendi iktidarını kurdu. Halk bir avuç burjuvanın çıkarları için değil işçilerin, emekçilerin çıkarları için iktidarı ele geçirdi. Bu kapitalist düzenden, bu barbarlıktan çıkış yolunda biz işçi sınıfının kılavuzu Lenin'dir, Lenin'in Bolşevik Partisi'sidir.

Manisa'dan bir metal işçisi kadın

Grev yasaklarına karşı elimizdeki tek silah grev yapma iradesidir

Merhaba dostlar, yoldaşlar. Manisa OSB'de bulunan bir metal fabrikasından selamlar. Fabrikamızda Eylül ayından bu yana sözleşme görüşmeleri sürüyor. Hem patronun hem işçilerin gözü kulağı MESS sözleşmesindeydi ve iyisiyle kötüsüyle bir MESS sözleşmesi daha geride kaldı. MESS patronlarının senelerdir hayallerini süsleyen 3 yıllık sözleşme bu sene de çöpe atıldı, ayrıca bu zamana kadar hiç alınmayan ikinci, üçüncü, dördüncü aylar için enflasyona ek refah payı da alındı. Elbette yoksulluk sınırının 45 bin lira olduğu, hayatın her geçen gün daha da pahalandığı böylesi bir zamanda bu ücretler yetersiz, fakat yine de grev iradesi ve örgütlülükle metal işçileri neler alabileceğini göstermiş oldu.

MESS patronları her ne kadar hükümetin grev yasaklarına güven-

se de grevin gölgesi bile metal patronlarını korkutmaya yetti. Birleşik Metal fabrikalarında yapılan iş durdurma eylemleri, Türk Metal fabrikalarında ne kadar sembolik düzeyde kalmış olsa da yapılan eylemler metal işçilerinin görece iyi bir sözleşme yapmasını sağladı. MESS sözleşmesinin yarattığı memnuniyet havası şu an bizim fabrikamızda da hissedilmekte. Patron masaya en başından beri yasayla güvence altına alınmış bir takım haklarımızı (rapor ödemeleri gibi) saldıracak masaya oturdu. Fakat MESS sözleşmesi sonrası fabrikamıza da sirayet eden hava geçmiş sözleşme yıllarına göre çok daha iyi denebilir. Çünkü ücretler oldukça düşük seviyede, patronun kârları ise gündün güne değil, dakika dakika artıyor. Her geçen gün fabrika büyüyor, her ay milyarlarca liralık yeni makineler

alınıyor. Biz ise her geçen gün daha kötüye gidiyoruz. Sözleşme sonucunun ne olacağını elimizdeki grev iradesini nasıl kullanacağımız gösterecek. Hem kendi fabrikamız hem toplu sözleşme yapan diğer fabrikalarda işçilerin elindeki tek güç grev iradesi ve bunun nasıl kullanılacağı. İşgal, grev, direniş iradesini fabrika komiteleri aracılığıyla tüm fabrikaya yaymalıyız. Bu iradenin güçlenmesi demek bizim gelecek mücadelelere, ister tekil sözleşmeler ister MESS olsun, çok daha güçlü bir şekilde çıkacağımız anlamına gelir. Bugün kendi patronumuz veya MESS patronları, grev yasaklarına güvenerek sözleşme masasına oturuyorsa biz de aynı masaya ekonomik talepleri de kazanmamızın yolu olan grev iradesini kuşanarak oturmalıyız. Grev bizim silahımızdır ve bu hakkı ancak grev yaparak kazanabiliriz.

Tuzla Kuzeystar Tersanesi'nden bir işçi

Zorluklara karşı mücadele edersek kazanırız!

Değerli yoldaşlar, okurlar hepimize merhaba. Biliyorsunuz ki, asgari ücretin açıklanma döneminden geçtik. 2 aya kadar açlık sınırının altında kalacak bir ücret açıklandı. Ev kiralarının 10-15 bin bandında olduğu bir ülkede temiz, depreme dayanıklı bir evde oturmak haftanın 6 günü durmadan çalışan işçi sınıfına artık bir lüksür.

Ben bir tersane işçisi olarak size tersanedeki durumları aktarmak isterim. Öncelikle tersanede kış ayları işler biraz seyrekleşiyor. İlkbahar ve yaz hazırlık için genelde tersaneler teklif dönemine girer. Özellikle zam ayları yaklaşırken gemi listesi bilerek boş bırakılır (aslında teklifler kabul olmuştur, gelecek gemiler mart aylarında dolu olacaktır). Bunun ana sebebi taş-

ronları korkutmak. İş yok bahaneleri, kadrolu ve beyaz yaka kısmına görüyorsunuz iş yok 6 ay boş geçecek laf salataları ile zamları düşük göstermek için.

Tersanelerde şu an zam ile ilgili bir konu konuşulmamaktadır. Çünkü bilirler ki arkalarında ne sendika ne de bir kuruluş vardır, taşeron piyasası bir fiyat belirler ve üstüne çıkmaz. Dışarıdan bakan birisine göre ücretler yüksek gelebilir. Ama insanın yoldaşlar bu kadar ağır ve pis bir işe verilen maaşlar komiktir. Tersanede örgütlenme şarttır. Evet, taşeronlaşma, sendikaların örgütsüz ve ruhsuz olması ve tüm tersane patronlarının hükümet ile arasının iyi olması işleri zorlayabilir. Ama unutulmaması gereken şudur, tersanede çalışan her işçi vasıflı veya

vasıfsız çok değerlidir. Çünkü bu rezilliğe katlanacak insan sayısı kısıtlıdır.

Bizlerin üzerine vazife olan grev tersane işçisine kolektivist bir mücadele ruhunu aşılacak. Tersane işçilerinin çoğu milliyetçi olabilir. Fakat haksızlığa karşı işçilerin Sedef ve Ada tersanelerinden parasını söke söke aldığını unutmamak gerekir.

Prangalarımızdan başka kaybedecek bir şeyimiz yok!

Gebze'den bir kafe işçisi

Filistin halkının mücadelesinde omuz omuza!

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Filistin halkının Gazze'de Siyonist İsrail ve işbirlikçilerine karşı yürütmüş olduğu mücadelede 100 günü aşkın bir süreyi geride bıraktık. İsrail 7 Ekim'den bu yana var gücüyle Filistin halkının iradesini kırmak için uğraşiyor. 20 bini aşkın, çoğu sivilleri ve çocukları hedef alan katliamlar düzenledi. Hastaneleri bombaladı, insanları aç ve susuz bıraktı.

Lakin çok büyük yaralar veriyor olsa da savaşın seyri İsrail'in istediği şekilde ilerlemiyor. Filistin halkının kahramanca mücadelesi onlara bu işin bu kadar kolay olmadığını gösterdi. Gelinek noktada İsrail, ABD ve Avrupa emperyalizmi olmaksızın bir dakika bile bu savaşı yürütemez konumda. Öyle ki askeri anlamda çok büyük görülen, karşı konulamaz denilen İsrail, daha savaşın ilk gün-

lerinde ciddi teçhizat ve askeri zayıflık vermişti. Yıkılmaz denilen savunma sistemleri yerle bir edilmişti. Tonlarca bombalara rağmen halen direniş gruplarına karşı bir zafer elde edemedi. Bütün bunlar olurken Lübnan'dan aldığı darbelerle askeri gücü zayıfladı. Filistin dışında ise en ciddi darbeyi Yemen'li Ensarullah hareketi İsrail'e hammadde sağlayan gemileri engelleyerek vermişti. Bütün bunlar İsrail'in soykırımını doğrudan engelleyen hareketler değildi. Lakin gelinen noktada artan müdahaleler, İsrail'in bu soykırma devam etmesinin önüne büyük taşlar koyuyor.

Yoldaşlar, Filistin halkı ABD ve Avrupa emperyalizmine karşı kahramanca bir mücadele veriyor. Ne yazık ki Filistin bu mücadelede defalarca yalnız bırakıldı ve ihanete uğradı. En büyük ihaneti ise bugün "Filistin halkının yanındayız" diyerek Erdoğan

istibdadı yapıyor. Bir taraftan sözleşmeyle karşı bir taraf gibi gözükürken bir taraftan İsrail ile ticaretine hızla devam ediyor. Tüm Dünya'ya kan kusturan NATO'nun büyümesi için elinden geleni yapıyor. Türkiye'den ekonomik olarak güçsüz birçok ülkenin bile savaşa olan etkilerini, İsrail ve ABD emperyalizmini nasıl sarsabildiğini gördük. Bu sebeple bugün bu kan ve vahşete taraf olanlarla değil, Filistin halkının mücadelesinde yanlarında duranlarla omuz omuza olmalıyız. Birlikte emperyalist zulme karşı durarak, Filistin'e yönelik soykırma karşı güçlü bir dayanışma sergilemeliyiz. Gelecekteki zafer, ancak haklı mücadelede birleşmiş yüreklerin gücüyle mümkün olacaktır. **Filistin'e özgürlük, İsrail'e boykot! NATO'dan çık, NATO'yu yık!**

Velimeşe'den petro-kimya işçisi bir kadın

Ya birlik olacağız, ya yok olacağız!

Herkese merhabalar emekçi kardeşlerim, ben de sizler gibi fabrikada çalışan bir kadın işçiyim. Asgari ücret zammının yetersizliğini geçtik belirsizliğiyle bile hâlâ uğraşıyoruz. Kesin bir dille maaşınız bu kadar diyen bir yönetim henüz karşımızda bulamadık, muamma içinde resmen. Ne verirsek odur direktmesiyle çalışıyoruz artık. Bir kadın işçi olarak gördüğümü söylüyorum. Eskiden kadınlar evine destek için çalışırken artık mecbur durumda başka şans yok. Çocuğuma üniversite okutacağım diye uğraşan insanlar, artık kreşten itibaren çocuk yetiştirmenin zorlukları altında. Bu sadece buz dağının görünen kısmı. İş arkadaşım şu sohbet geçti aramızda, çocuklarım küçük ama ben kirayı, eşim evin ihtiyaçlarını karşılıyor, zorlanıyorum ama mecburum. Bir kiraya çalışır hale gelmemiz ne acı! Ama direktmeler altında yine de çalışıyoruz. Geçtiğimiz hafta metal sektörünün iki sendikası ve işveren sendikası arasında toplu sözleşme imzalandı. Baktığımız zaman bizimle bir alakası yok gibi görünüyor ama yapılan sözleşme aslında farklı sektörlerde olsak da ve sendikalı olmasak bile bizi ilgilendiriyor. Sözleşme sonucunda işçiler yüzde yüz beş zam aldılar. Bu enflasyon ile alınacak ücret kime hangi aileye yetecek, bir kaç ay sonra eriyip gidecek, patron kesimi yine bize bir kaşık bal çalıp, kendileri kocaman okyanusları aştı

orası ayrı. Ama asgari ücrete ve sendikası diğer yerlere yani bize gelen zamlara bakmak sendikalı olmanın ne kadar önemli olduğunu gösteriyor hepimize. Grev sözleşmenin sadece adının bile nelere yettiğini, birlik olursak neler elde edebileceğimizi gösteriyor hepimize bu sözleşme. Grev, direniş zor zamanlar mutlaka, ama hakkımızın verildiğini mi düşünüyorsunuz? Hepimizin çocuğu var, ya da evleneceğiz, çocuğumuz olacak, çocuk yetiştirmek, okutmak, üniversite okutmak sıkıntı olurken artık kreşler 10-15 bin lira. Bizim maaşlarımız ile sadece bir kreş karşılıyor. İşçiler olarak hep mağduru. Hep göz ardı edilen kesimiz. Ama zihniyetimiz de hep aynı; A partisi gıda verecek, B partisi yardım edecek, ya da bizimkiler seçilecek her şey düzelecek diyoruz. Ne zamana kadar? Seçim olana kadar, ya sonrası? Zulümdeyiz uyanmamız ve seçimlerin değil sözleşmelerin, birlik olmanın, sendikalı, örgütlü olmanın bizim kurtuluşumuz olduğunu görmemiz lazım. Hak verilmez alınır! Memnun olan varsa buyursun ben memnunum desin, ben değilim. Güç bir olmaktan gelir, hepimiz başka şartlarda bu bayrak altındayız, hepimiz hayatta kalma mücadelesi içindeyiz. Evet, hayatta kalmak artık bir mücadele. Ve biz bu mücadele içinde ayrı gayrı demeden, bir olmalıyız. Yoksa yok olacağız. Saygılar.

Aliağa'dan bir depo işçisi

Sermayeler büyüdükçe büyüyor, bizim şartlarımız gün geçtikçe kötüleşiyor

Merhaba dostlar, yoldaşlar. Ben İzmir Aliağa'da kaynak atölyesinde çalışan bir bakım işçisiyim. Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi biz de oldukça kötü çalışma koşulları altında çalışıyoruz. İşyerimiz bir konteyner deposu.

Deponun kapasitesinin üzerinde konteyner alınması, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması, gece karanlıkta kötü saha şartlarında çalışmamız iş kazalarına ve cinayetlere zemin hazırlıyor. Patronların cebinden üç beş kuruş çıkmasını diye bizim canımız riske atılıyor.

Diğer yandan şu an bizim gündemimiz de ücret zamları. Asgari ücret zammı sonrası patronun bizim ücretlerimize yapacağı zam hala belli olmadı. Çalıştığımız şirket Türkiye'nin sayılı sermayelerinden biri. Her yıl kâr rekorları kırıyor, sermayeleri büyüyor. Hatta yakın bir zamanda Hindistan'da bir

konteyner lojistik firmasını ve bir konteyner gemisi satın aldı. Sermayelerini bu denli büyütürken konu bizim ücretlerimize zam yapmaya gelince son ana kadar işi sürdüncemede bırakıyor. Gerçek gazetesi okurlarının da bildiği gibi biz ne kazanacaksa kendi mücadelemizle kazanabiliriz. En küçük bir ücret zammı, çalışma şartlarımızdaki en ufak bir iyileştirme ancak biz birleşip sesimizi çıkarırsak mücadeleye atılırsak gerçekleşecektir. Bütün işçileri kendi işyerlerinde ve her nerede olursa olsun birlikte mücadeleye ve örgütlenmeye davet ediyorum.

MESS sözleşmesi imzalandı: MESS düzeni sarsıldı! Kazanılan her kuruluş grev iradesiyle kazanıldı!

Eylül ayının başından beri devam eden MESS grup toplu iş sözleşmesi görüşmeleri Birleşik Metal-İş sendikasının grev tarihine 2 gün kala anlaşma ile sonuçlandı. İlk 6 ay için ortalama %98 zam (%32 + 30 TL seyyanen + 15 yıllık sınırlı her kıdem yılı başına 2 TL kıdem zammı) alındı. İmzalanan sözleşme ile birlikte en düşük ücret net 28 bin 500 lira oldu. Yoksulluk sınırının 45 bin lira olduğu yerde bu ücret metal işçisinin insanca yaşayabileceği bir ücret değildir. Fakat kendisi bir açlık ücreti olan asgari ücretin sendikal örgütlülüğün düşük olması sebebiyle git gide bir ortalama ücret haline geldiği bir ortamda bu sözleşme metal işçileri tarafından genel bir memnuniyetle karşılanmıştır. Bu genel memnuniyet hali, işçinin çok daha fazlasını hak ettiği ve çok daha fazlasını alabileceği gerçeğinin önüne geçmemelidir. Örneğin Türk Metal fabrikalarında daha net görülen bu memnuniyet Türk Metal bürokratlarının aylardır işçinin beklentisini aşağı çekmeye yönelik yoğun çabasının sonucudur. Birleşik Metal fabrikalarında ise grev kararı, kararlılığı ve hazırlıkları beklentileri yukarı taşımıştır.

Nitekim sözleşmeyi gerek geçim koşulları gerekse de grevin gücüyle daha fazla alınabileceği öngörüsüyle eleştiren görüşler bu fabrikalardan çıkmaktadır. Beklentiler işçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyine, öncülerin mücadele kararlılığına bağlı olarak yükselmektedir. Doğru bir sendikal anlayış sözleşmeleri genel işçi kitlesine kabul ettirmek üzere beklentileri aşağı çekmek değil, bilinç ve örgütlülük düzeyini arttırarak daha fazla kazanım elde edebilecek bir mücadele gücünü açığa çıkarmak olmalıdır.

Hak verilmedi alındı! Her kuruluş mücadeleye kazanıldı!

İş kolunun en çok işçiye sahip, en fazla sayıda işyerinde örgütlü sendikası olan Türk Metal, yıllardır MESS ile anlaşıp bu anlaşmayı Birleşik Metal'e dayatmaktaydı. Ancak bu sefer ne yaratılan algılar ne de dayatmalar sonucu belirlendi. Grev kararını alan, uygulama tarihlerini hemen açıklayarak kararlılık gösteren ve bu kararlılığın altını son dönemlerdeki en yoğun grev hazırlıklarıyla dolduran (elbette bu hazırlıklar yine de eksiktir ve daha iyi yapılabilir) Birleşik Metal-İş sendikası, pazarlık sürecinin merkezinde yer aldı. Birleşik Metal-İş'in bu süreçte öne çıkmasında grev yasağını tanıma yönünde caydırıcı bir güç ortaya koyması belirleyici oldu. Bu güç sadece sendika yönetiminin açıklamalarından değil, aynı zamanda ve esas olarak grev yasağını fiili grevle aşan Bekaert ve Schneider grevlerin-

den kaynaklanıyordu. Metal işçileri bu deneyimlerden aldıkları güç ve özgüvenle "Her yer Kavel her yer direniş" diyerek grev yasaklarını tanımayacaklarını gösterdi.

Metal işçisi MESS'in düzenini sarstı ama henüz yıkamadı

Bu sözleşmede, MESS'in yıllardır kendi kırmızı çizgisi olarak sunduğu, ikinci, üçüncü ve dördüncü altı aylar için enflasyon oranlarına ek refah payı vermeme dayatması da kırıldı. İkinci altı ay için enflasyon oranı yüzde 30'un altında çıkar- sa 30'a tamamlanacak. Üçüncü altı ayda ise TÜİK'in enflasyon oranına 3 puan refah payı eklenerek zam uygulanacak. MESS'in bir diğer kırmızı çizgisi ise Türk Metal'in taslağının hiçbir maddede aşılmamasıydı. Bu dayatma da bu dönem kırılmış oldu. İlk olarak avans zam talebinde Birleşik Metal-İş sendikası Türk Metal'in talebinin bütün işçilere dayatılmasını kabul etmedi ve iş durdurma eylemleri de yaparak birçok fabrikada sözleşme müzakereleri devam ederken sözleşmeye ek kazanımlar elde etti. Ayrıca Türk Metal'in taslağında olmamasına rağmen EYT kapsamında emekli olarak çalışmaya devam eden işçilere, ilk işe giriş tarihleri üzerinden kıdem zammı alındı. Ulusal ve dini bayramların 30 yıldır aynı olan mesai ücretleri %100'den %125'e çıktı.

Nihayet sözleşme Birleşik Metal-İş'in iradesiyle tamamlandı ve son yıllarda görülen tam aksine Birleşik Metal-İş'in imzaladığı sözleşme diğer sendikalara da emsal teşkil etti. Yıllarca Birleşik Metal'i "fotokopici sendika" diyerek yeren Türk Metal kendisini aynı konumda buldu. Türk Metal üyesi işçiler çok daha düşük oranlar beklerken, karşılarında Türk Metal temsilci ve yöneticilerinin ağzından asla çıkmayan rakamları gördüler. Birleşik Metal-İş öncülüğünde grev kararlılığını ortaya koyanlar bu mücadelenin kazananının sendika ayrımı olmaksızın tüm metal işçileri olacağını söylemişlerdi. Gerçekten

de alınan her kuruluş bu mücadele ile alındı.

Bütün bu gelişmeler hiçbir mücadelenin boş yere verilmediğini tekrar göstermiş oldu. 2011'de Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin MESS'e karşı greve çıkarak kazanım elde etmesi, takip eden süreçte Bosch örgütlenmesi ve 2015 grev yasağına rağmen Birleşik Metal'in mücadelesiyle MESS'ten kopartılan fabrikalar ve ardından metal fırtına olarak bilinen, Türk Metal'in örgütlü olduğu büyük fabrikaları saran fiili grev dalgası... Bütün bu mücadeleler o gün için tam bir başarı kazanamamış olsa da MESS'in Türk Metal aracılığıyla kurduğu düzenini sarstı. Bugün metal işçileri MESS'in düzenini bir kez daha ve derinden sarstılar.

MESS'e karşı ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bugün belki MESS'in düzenini yıkamadık ama unutmayalım ki sarstık. Dayatmaları kabul etmedik ve bazılarını aştık. Yapılması gereken, ayrı gayrı demeden işçilerin birliği sermayeyi yenecek diyerek hep beraber yeni mücadelelere hazırlanmaktır. Yapılması gereken, bugün sarstığımız MESS düzenini yarın yıkmak için her fabrikayı Kavel yapacak şekilde mücadeleyi yükseltmektir. Görevimiz sınıfın öncüsünü daha büyük mücadelelere hazırlamak üzere bu sürecin derslerini çıkarmak, grev iradesini ekonomik talepleri aşan grev hakkı gibi stratejik kazanımları esas alan biçimde güçlendirmek, bu süreçte öncü rol oynayan ve MESS ve sermaye iktidarı üzerinde caydırıcı etki yaratan fabrikaların sayısını arttırmak, sendikaların tabanları arasındaki etkileşimi güçlendirmek, tüm işçilerde sendikal bilinci ve örgütlülüğü yükseltmek yani MESS'i ezmek ve MESS düzenini yıkmak için daha büyük mücadelelerin hazırlıklarına bugünden başlamaktır.

Levent Dölek

Kamu emekçisi için grevli toplu sözleşme yoksa sendika da yoktur

2024 yılı başında KESK ve bağlı sendikaları kongrelerini tamamladılar ve yeni yönetimler belirlendi. Bu kongrelerde tartışmaların odağında olması gereken konunun grevli toplu sözleşme hakkı olması beklenirdi. Grevsiz toplu sözleşme olmaz. Olsa olsa tiyatro olur. Her iki yılda bir Ağustos ayında bu tiyatro oynanmakta, hükümet en fazla üyesi olan yandaş sendikayla danışıklı dövüş içinde kamu emekçilerinin kaderini belirlemektedir. Hangi sendika olursa olsun, kamu emekçisinin hizmet üretiminden gelen gücünü ortaya koyamadıkça üyelerinin ekonomik ve demokratik haklarını koruyamaz ve geliştiremez durumdadır. Bu sebeple de kamu emekçileri işçi sendikalarında olduğu gibi toplu sözleşmeden faydalanmak amacıyla değil, siyasal görüş ya da kimlik mülahazalarıyla sendikalara yaklaşmaktadır. Memur-Sen bu noktada hükümetin gayri resmi sendikası olarak ayrılmaktadır. Bu sendika idareyle iç içe geçmiş, kamu emekçilerinden kimisini mobbinge yıldıran kimisini de kayırarak 1 milyon üyeye ulaşmıştır. Diğer sendikalar ise kimliklere göre bölünmüş durumdadır.

Ne var ki Ortadoğu'dan Latin Amerika'ya dünya turu atılan, LGBT'lerden ekolojiye kadar sayısız konu tartışılan, örgütlenme çalıştaylarından tüzük kurultaylarına bir sürü toplantı kararı alınan bu kongrelerde tek tartışılmayan konu grevli toplu sözleşme hakkı oldu. Grev yapılmaması, yapılan tek grev olan sağlıkçıların 8 Şubat 2022 grevinin de gerçek bir grev gibi örgütlenememesi üzerinde hemen hiç durulmadı. Gelecekte kamu emekçisinin hizmet üretiminden gelen gücünü kullanabilmek, toplu sözleşme tiyatrosunu aşmak için neler yapılması gerektiği hiç tartışılmadı. Sadece mevcut yönetim yapısı değil muhalefette olan sendikal gruplar da bu meseleleri hiç gündeme getirmedi.

Elbette sendikanın gerileyişi ve üye kayıpları da gündeme geldi. Ama bu konu da genelde sınıfsal bir perspektifle değil kimlikçiliğin iki ucunda tartışıldı. Bir taraf Kürt hareketinin post-modernizmden etkilenmiş özgün analiz ve politikalarını sendikal krizin aşılmasına bir reçete gibi sunarken, Kürt illerindeki üye sayısındaki artışı örnek gösterirken diğer uca sanki Kürtler görünmez hale gelse kamu emekçileri içindeki şovenist önyargılar kendiliğinden aşılanacak, herkes yine KESK'e koşacak gibi bir hava esiyor. Oysa sınıf mücadelesine odaklanan bir perspektif tartışmanın merkezine grevli toplu sözleşme hakkını koyardı. Kamu emekçisinin en genel ekonomik ve demokratik taleplerini fiili meşru mücadele ve grevle alacak bir mücadele hattına odaklanırdı. Mesele kimlik değil sınıf çıkarı olursa Kürtlerin varlığı zaaf değil güç olur. Şovenizmin etkisi altındaki bir kamu emekçisi de grev günü geldiğinde memleket ayrımı olmadan herkesin greve katılmasını ister. En mücadelecilerimizin kıymetli grev zamanlarında daha çok bilinir. KESK'e sınıf sendikacılığı hâkim olursa Türk ve Kürt emekçilerini birleştiren yapısının engel değil vazgeçilmemesi gereken bir kazanım olduğu daha net görülecektir.

Kongreler umut vermedi. Tek kazanım belki de sendikal grupların yönetimlerde daha güçlü bir temsilyle yer alacak olmasıydı. Her durumda önümüzdeki mücadelelere odaklanmak zorundayız. Memur-Sen'le danışıklı dövüşle belirlenen sözleşme, önümüzdeki altı aylık zam dönemlerinde kamu emekçisini enflasyona ezdirecek şekilde belirlenmiş durumda. Kamu işçilerinin Türk-İş'in hükümetle işbirliği yapması sonucunda belirlenen çerçeve sözleşmesinde de aynı yöntem uygulandı ve bu yüzden işçilerin isyan edişine hep beraber tanık olduk. Bu isyanın bir benzerini, bu yılın ilk yarısından itibaren, yıl sonuna doğru daha da yakıcı bir biçimde kamu emekçileri arasında da görebiliriz. Ne yapacağız? Basın açıklaması mı yapacağız? Randevu alıp bakanlıklara dosya mı sunacağız? Meclisin sözde muhalif düzen partilerini gezip lobi mi yapacağız? Emekçinin gücü dosyalardan, raporlardan, lobıcilikten değil üretimden gelir. Ya grev yapacağız ya tiyatro oynayacağız! Şimdiden seçimimizi yapalım. Hazırlanmaya ve örgütlenmeye başlayalım.

Bu yazı Gerçek internet sitesinde yayınlanan yazının kısaltılmış halidir. Tamamını okumak için

Karekodu telefonunuzun kamerası ya da Karekod uygulamasıyla okutabilirsiniz

[https://gercekgazetesi1.net/isci-ve-sendika/mess-sozlesmesi-imzalandi-mess-duzeni-sarsildi-](https://gercekgazetesi1.net/isci-ve-sendika/mess-sozlesmesi-imzalandi-mess-duzeni-sarsildi-kazanilan-her-kurus-grev-iradesiyle)

[kazanilan-her-kurus-grev-iradesiyle](https://gercekgazetesi1.net/isci-ve-sendika/mess-sozlesmesi-imzalandi-mess-duzeni-sarsildi-kazanilan-her-kurus-grev-iradesiyle)

Yerel seçimlerde rant kavgasına hayır! Sınıfla buluşmaya, sınıfı örgütlemeye, sınıf siyasetini inşa etmeye devam!

31 Mart'ta yapılacak yerel seçimlere her zaman olduğu gibi düzen partilerinin rant ve ihale kavgası hâkim olacak. Düzen partilerinde sadece belediye başkan adaylıklarında değil özellikle belediye meclis üyeliklerinde de müteahhitler, para babaları ve onları temsil eden avukatları sıraya girmiş durumda. AKP'nin ve CHP'nin başını çektiği, diğer düzen partilerinin kendilerine düşecek kırıntıların peşinde koştuğu bir rant kavgası var.

Rant kavgasının şampiyonları: Ekrem İmamoğlu, Murat Kurum ve diğerleri

Rant kavgasının en ön safında İstanbul Büyükşehir Belediyesi için yarışan Ekrem İmamoğlu ve Murat Kurum bulunuyor. Her ikisi de partilerinin en ünlü müteahhitleri. Ekrem İmamoğlu hâlihazırda Büyükşehir Belediye Başkanı. İstanbul'da altyapı sorunlarından trafiğe kadar halkın temel sorunlarına getirmiş olduğu bir çözüm yok. İmamoğlu AKP'den devraldığı enkazı aynı şekilde bugüne taşıdı. Murat Kurum ise cemaat şirketi olduğu için kapatılan GESTAŞ'tan TOKİ'ye oradan Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığına uzanan bir kariyere sahip. Başarıları ülkeyi beton yığınına dönüştürmekten, bunu yaparken de kendisi gibi müteahhitlerin ve para babalarının servetine servet katmaktan ibaret. 6 Şubat depremi ise Murat Kurum'un bu karanlık sicilini kanlı hale getirmektedir.

Bu rant kavgası üç aşığı beş yukarı tüm illerde aynen devam ediyor. Tabii ki bu rant kavgası açıktan değil kimlikler ve kimlikçilik üzerinden devam ediyor. Örneğin İzmir'e AKP'den aday olan Hamza Dağ "ben Cumhuriyet çocuğuyum" diye etrafta dolunyor. İmamoğlu camilerde Kur'an okuyarak seçimlere hazırlanıyor. Ankara'da ise aynı kayıkcı kavgasının bir başka türü var. Düzen partileri halka faşistler arasından faşist beğendirme yarışında. Aynı zamanda her şehirde Kürtlerin

oyuna da talipler. Ama Kürtleri eşit gören, Kürdün hakkını gerçekten savunan yok. CHP, Kürtlerin AKP-MHP politikalarına tepkisini kendi lehine kullanmaya çalışıyor. AKP ve MHP ise yanlarına Hüda Par'ı alıp her türlü din istismarını ve mezhepçiliği devreye sokarak oy avcılığına çıkıyor.

Kürt hareketinin kent uzlaşısı da üçüncü yolu da düzen siyasetine çıkıyor

Dem Parti olarak seçimlere girecek Kürt hareketi ise düzen siyaseti ve düzen partileriyle uzlaşmanın farklı yol ve yöntemleri arasında gidip geliyor. Bu yolda CHP'yle yürümenin adı "kent uzlaşısı", AKP'yle yeni bir açılımın yolunu aramanın adı ise "üçüncü yol" olarak karşımıza çıkıyor. Dem Parti'nin CHP'ye desteği gerçek bir hürriyet mücadelesi perspektifi sunmadığı gibi CHP ile AKP'nin başa baş yarıştığı illerde ayrı aday çıkarması da düzen siyasetinden bağımsız bir tutuma işaret etmiyor. Zira HDP'den Dem Parti'ye sermayenin farklı kanatlarıyla uzlaşma temelinde yürütülen siyasi programda hiçbir değişiklik yok. Kürt illerinde Dem Parti'nin vereceği mücadelenin ise bir başka boyutu var. Burada Dem Parti'nin yerel yönetimler programından ayrı olarak istibdat rejiminin kayyım politikalarına karşı, Kürt halkının siyasi iradesinin gasbedilmesine karşı haklı tepkisini göreceğiz.

Sosyalistler yüzünü işçi sınıfına dönmeli ve düzen siyasetinin dışına çıkmalı

Bu manzara içinde sosyalistlerden bu düzenin ve düzen siyasetinin dışına çıkması beklenirdi. Devrimci İşçi Partisi bu doğrultuda "işçi kentlere işçi başkanlar" perspektifiyle ortak hareket etme çağrısını uzun süredir savunmaktaydı. Çünkü mevcut düzen siyasetine sermayenin çıkarları damgasını vuruyorsa bu düzen siyasetinin dışına ancak işçi sınıfına dayanarak çıkılabildi. Ne var ki bu çağrımız hiçbir şekilde karşılık bulmuş değil. Sosyalist hareketin bir bütün

olarak siyasetinin merkezine işçi sınıfını almamış olduğu gerçeği ortadadır.

Sosyalistler genelde de yerelde de Menşevikleşmeye devam ediyor

Sosyalist hareketin küçük burjuva bir siyasete yönelmesi, burjuvaziyle demokratik bir uzlaşma hayalini programının merkezine alması anlamında Menşevikleşmesi, yerel seçimlere yaklaşımlarında da son sürat devam etmekte. Türkiye İşçi Partisi pek çok ilde aday çıkartıyor. Ama bu adaylıkların en önemli kriteri CHP'nin ayağına basmamak. Öyle ki Erkan Baş, Özgür Özel ile TİP ve CHP arasında bir koordinasyon mekanizması kurulması için özel bir görüşme yapıyor. Sonra böyle bir koordinasyon olmadığı açıklanıyor ama TİP'in bunu istediği halde CHP'nin yanaşmadığı söyleniyor. Yani TİP düzen siyaseti içinde CHP'nin yamaçlarında kendine yer açmak için girdiği yolda aynı hızla yürümeye devam ediyor. Sosyalist hareket ana gövdesiyle işçi sınıfından kopuk olmaya devam ediyor. "Komünist başkan" lakaplı Dersim Belediye Başkanı Fatih Maçoğlu'nun Kadıköy adaylığı sanki sosyalistlerle işçi sınıfının arasında iyice incelmış bağı da toptan kopartmak için kasıtlı bir çaba ya da güldürmeyen kötü bir şaka gibi. TKP bu adaylığa sahip çıkarken yaptığı propagandada sosyalistlerin bağımsız tutumunu ısrarla vurgulayarak son seçimlerde Kılıçdaroğlu'na verdikleri desteği unutturmaya çalışıyor. TKP özeleştirici falan yapmış değil. Tam tersine Türkiye Halk Temsilcileri Meclisi ile CHP'nin sağına hatta İyi Partili isimlere doğru bu yönelişi ileriye taşıyorlar. Ayrıca bu adaylık da öyle CHP'den ayrı durmayı, komünistlerin bağımsız siyasetini falan ifade etmiyor. 2019'da CHP'nin yüzde 66, AKP'nin yüzde 19 aldığı, oylar üçe bölünse bile CHP'nin kazanacağı Kadıköy'de CHP'li burjuvaların canını sıkmayacak, düzen siyasetine renk katacak bir "komünist" adaylık

söz konusu. Madem Maçoğlu komünizmi temsil ediyor ve en güçlü adayınız, o zaman neden İstanbul Büyükşehir'de aday göstermiyorsunuz?

Sosyalizmin sınıftan kopartılmasına ve bir kimliğe dönüştürülmesine hayır!

Türkiye sosyalist hareketi, sosyalizmin sınıfsal çıkarlarla buluşması gereken yerlerde yokları oynuyor. Sosyalistlerin kimlik temelinde karşılık bulduğu yerlerde ise (Dersim, Hatay, Kadıköy gibi) kıyasıyla bir rekabet almış başını gidiyor. Sert polemikler yapıyor, karşılıklı suçlayıcı açıklamalar birbirini izliyor. Somut bir program olmaksızın, belediyelerin gerçek bir kamulaştırma yetkisinin dahi olmadığı olgusunu atlayarak ve belediyelerin mevcut burjuva devletinin yerel organları olduğu gerçeğini gizleyerek sosyalist belediyeçilik gibi gerici ütopyaları pazarlıyorlar. Yerel mülk sahipleriyle dirsek temasını halkçı belediyeçilik gibi içeriksiz söylemlerle kamufle etmeye çalışarak sosyalizmi içi boş bir kimlik etiketine dönüştürüyorlar. Bu anlayışla yol alan sosyalistlerin kazara bir ilçeyi kazanmasının işçi ve emekçiler için bir kazanımı ifade etmesi çok zor. Tam tersine, düzen siyasetinin sosyalistleri kendine kazanması ise çok daha büyük bir olasılık. "Komünist başkan" Maçoğlu'nun yıllar süren Ovacık ve Dersim dene-

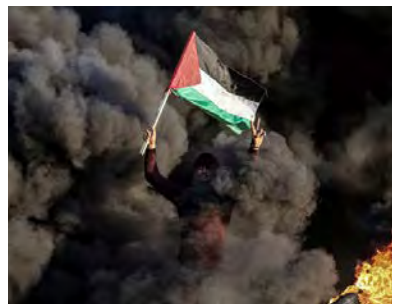
yiminden sonra Kadıköy'den aday olmasından, Dersim'de bir daha seçim kazanamayacak hâle gelmiş olmasından alınacak büyük dersler olmalıdır. Bu söylediğimiz Dersimliler başta olmak üzere geniş bir kesim tarafından bilinen ama konuşulmayan bir gerçekliktir.

Akıntıya karşı kürek çekmeye, sınıfta ve sınıf siyasetinde ısrar etmeye devam!

Yerel seçimlerde rant kavgasının damga vurduğu, düzen siyasetinin Kürt hareketini ve sosyalist solu kendi içinde daha fazla erittiği bir süreçte, bu gidişata direnmek, ısrarla ve inatla işçi sınıfının bağrında, işçi sınıfı siyasetini inşa etmek için mücadele etmek gerekmektedir. Genel olarak ülke siyasetinde özel olarak da yerel seçimlerde işçi sınıfını bağımsız bir odak haline getirmek, bugünün koşullarında tek tek siyasetlerin altından kalkabileceği bir iş değildir. Öte yandan sosyalizmin düzen siyaseti tarafından soğurulmasına, sosyalizmin işçi sınıfından büsbütün kopartılarak, modern küçük burjuvaziye dayanan bir kimlik hareketine dönüştürülmesine karşı direnmek vazgeçilmez bir görevdir. Devrimci İşçi Partisi'nin tüm siyasetine olduğu gibi yerel seçimlere yönelik alacağı tutumlara ve atacağı adımlara da bu perspektif yön verecektir.

Filistin'de direniş sürüyor

İsrail'in Filistin halkına karşı giriştiği soykırım devam ediyor. İsrail'in Gazze'ye yaptığı saldırılar başlayalı 110 günden fazla oldu. %70'i kadın ve çocuk olmak üzere Filistinlilerin en az 26 bini Siyonistlerce katledildi, 64 bini yaralandı, 8 bini enkaz altında kay-

boldu ve 1.7 milyonu yerinden yurdundan zorla göç ettirildi. Dünya Sağlık Örgütü'nün verilerine göre Gazze'deki sağlık sistemi çökmüş durumda. Yaralılar ve hastalar için yeterli tıbbi ekipman bulunmuyor, uzuvlarını kaybeden Filistinlilere anestezi tedavisi yapılmak zorunda kalıyor, katledilenler toplu mezarlara defnediliyor. Açlık ve salgın hastalıklar korkunç boyutlara ulaşmış durumda. Dünya üzerinde 600 bin kişi olduğu tahmin edilen, açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya olan insanların yüzde 95'i Gazze'de bulunuyor. Gazze'ye gönderilen insani yardım Siyonistlerce bloke edilmiş durumda, temiz

suya ve gıdaya erişim yok. Soykırımın bilançosu bu kadar ağırken Siyonistlerin müttefikleri ve fırsatçı, işbirlikçi rejimler askeri alanda soykırımı desteklemeye, diplomatik alanda da aklamaya devam ediyor. ABD sözcüleri bir yandan sivil ölümlerden endişe duyarken diğer yandan İsrail'e savaş uçakları ve istihbarat sağlamaya, milyonlarca dolarlık ekonomik yardım paketleri sunmaya devam ediyor. İsrail'in ticaret gemilerini hedef alan Husiler ABD ve Britanya tarafından bombalanıyor. Güney Afrika'nın Uluslararası Adalet Divanı'nda İsrail'e açtığı soykırım suçlaması Siyonistlerin müttefiklerince sayfalarda

delile ve video kayıtlarına rağmen reddediliyor. ABD ve Avrupa'nın göbeğinde düzenlenen gösteri yürüyüşleri engellenmeye, kampüslerde örgütlenen Filistin yanlısı öğrenciler antisemitizm suçlaması ile teröze edilmeye çalışılıyor.

Tüm bunlara rağmen Filistin direnişi pes etmek şöyle dursun taarruza geçmiş durumda. Direniş tüm kararlılığı ve azmiyle Siyonistlere kök söktürmeye devam ediyor. Geçtiğimiz pazartesi günü Siyonist İsrail 7 Ekim'den bu yana bir günde yaşadığı en fazla kaybı verdi. Sadece bir gün içinde 21 asker El Kassam Tugayları tarafından öldürüldü. Merkava tankları direniş ta-

rafından yakın mesafelerden hedef alınarak, tanklarda bulunan roket-savar sistemi geçersiz hale getirilip imha ediliyor. Tel Aviv hâlâ direniş tarafından roket yağmuruna tutuluyor. 100 yıllık Filistin direnişi pes etmiyor.

İsveç'in NATO üyeliğinin kabulü: Emperyalist ve Siyonist katliamlara destek

ABD ve NATO'nun, Ukrayna'da yürüttüğü vekalet savaşını, genişleme politikasının bir vesilesi olarak değerlendirmesi ile Finlandiya ve İsveç'in üyelikleri gündeme gelmiş, Finlandiya bir süre önce resmen NATO üyesi olsa da İsveç, Türkiye ve Macaristan'ın ayak diremeleri sonucu üye olamamıştı. İstibdad rejiminin asıl pozisyonu ise karşı çıkıyor gibi görünüş aslında pazarlık gücünü arttırmaktı. Nihayet İsveç'in üyeliği gündemi, Amerikan emperyalizmi ile yapılan pazarlıkların ardından apar topar meclis genel kuruluna getirildi ve 23 Ocak'ta İsveç'in NATO üyeliği kabul edildi. 364 gün 15 Temmuz edebiyatı yapanlar, bir gün bu edebiyata ara vererek NATO'cular tarafından bombalanan mecliste NATO'ya biat kararının altına imza atmış oldu. Oylamada hayır dese de İyi Parti de en az onlar kadar NATO'cu. NATO'ya karşı olduğundan değil, İsveç'i NATO'ya layık görmediğinden hayır oyu verdi.

Bugün NATO'nun genişlemesine onay vermek, dünyanın her yanındaki işçi ve emekçilere, en önemlisi de bir soykırıma uğramakta olan Filistin halkına ihanettir. Karadeniz'in bir savaş denizi olmasına onay vermektir. Ukrayna'da ve Gazze'de askeri darbeler yiyen,

bunun yanında dünya halklarının gözünde her geçen gün daha fazla teşhir olan emperyalizme ve Siyonizme adeta can suyu vermektedir. Amerikancı ve NATO'cu istibdadın, Amerikan ve NATO muhalefetiyle birlikte, bu zillet tasarısını kabul etmesini, emekçi halk reddetmeli ve bu zillete imza atanlardan hesap sormalıdır.

Bu çağrını yükseltmek için Devrimci İşçi Partisi, İsveç'in NATO üyeliğinin kabul edilmesinin ardından, daha önce çeşitli gündemlerle anti-emperyalizm bayrağını birlikte yükselttiği Türkiye Komünist Hareketi, Devrim Hareketi ve Devrimci Hareket ile birlikte İstanbul'da bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde, bir emperyalist savaş örgütü olan

NATO'dan çıkılması, İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere tüm emperyalist üslerin kapatılması, İsrail'le tüm ilişkilerin kesilmesi talepleri yükseltildi. Emperyalizm, askeriyle, üsleriyle defedilinceye kadar bu mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

NATO bir güvenlik şemsiyesi değil güvenlik tehdididir!

NATO en büyük ve kanlı terör örgütüdür!

İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere tüm emperyalist üsler kapatılsın!

NATO'dan çık! NATO'yu yık!

İsrail bu savaşı kaybetmeli!

İsrail, Filistin direniş örgütlerinin 7 Ekim 2023'te gerçekleştirdiği El Aksa Tufanı operasyonunun ardından başlattığı saldırıda 30.000'e yakın sivil katletmiş durumda. Savaş Siyonistler için yeni ve kitlesel bir etnik arındırma ve bir soykırım bahanesi yapıldığından, önemli bir amacına ulaştığı söylenebilir. Ama bunun dışındaki amaçları açısından İsrail henüz savurduğu tehditlerin gerisinde. Tünelleri iki günde yok edeceği tehdidine karşı direniş örgütleri halen bu tünelleri kullanarak İsrail'e önemli kayıplar verdiriyor. Hamas'ın elinde halen rehinelere mevcut ve İsrail bunları kurtarmak için askerî girişimler yapsa da hepsinde başarısız oldu. Netanyahu, içeride Yahudileri savaş sayesinde konsolide etmeye ve kendi üzerindeki kara bulutları dağıtmaya çalışıyordu, ama bunda da başarılı olduğu söylenemez. İsrail'in hamisi ABD emperyalizmi, Ukrayna'da olduğu gibi, yükselen maliyetlerden rahatsızlığını ifade ediyor. Ayrıca Ukrayna'daki adamı Zelenskiy'den farklı olarak Biden'ın Netanyahu'dan pek haz etmediği ve bu savaş vesilesiyle İsrail'i kendisiyle daha uyumlu ellere teslim etmeyi amaçladığı da biliniyor. Üstüne bir de Güney Afrika'nın Uluslararası Adalet Divanı'na başvurusu işleri bu cephe için daha da zorlaştırdı.

İsrail bu tablo karşısında bir yandan Katar ve Mısır'ın arabuluculuğunda Kahire'de Filistinli örgütler ile görüşürken, diğer yandan da bu görüşmelerde elini güçlendir-

mek için başka yollara başvuruyor. 2 Ocak 2024 günü Hamas'ın siyasi bürosunun başkan yardımcısı El Aruri'nin Beyrut'ta İsrail tarafından düzenlenen bir suikâstle katledilmesi ve bundan bir gün sonra İran'da Süleymani'yi anma törenleri sırasında patlayan bombalarla 100'den fazla İranlı'nın öldürülmesi bu yollardan bazıları.

İsrail İran'ı hedef alıyor, zira İran ve İran eksenindeki Hizbullah, Suriye, Irak'taki direniş örgütleri ve Yemen'deki Ensarullah, soykırım tehdidi karşısında İsrail ile farklı düzeylerde de olsa sıcak çatışmaya giren tek blok durumunda. Hizbullah kuzeyden saldırılarını menziline gittikçe arttırıyor, Suriye ve Irak'ta Amerikan üslerine saldırılar yapıyor, en önemlisi de Ensarullah dünya ticaretine muazzam bir darbe indirmiş durumda. Kapitalistler 160 sene sonra Ümit Burnu'na yeniden mahkûm olmuş durumdadır. Ayrıca, Filistinli örgütlerin elindeki askerî malzemelerin tamamına yakınının kaynağı İran.

Erdoğan'ı ve AKP-MHP istibdadını rahatlıkla İsrail tarafında sayabiliriz. Bu aslında yeni de sayılmaz. Uzatmamak için tek bir örnek verelim. İsrail'in geçtiğimiz ay katlettiği El Aruri 2016'da Türkiye'de yaşıyordu. Damat Berat efendi "İsrail ile birbimize ihtiyacımız var" deyip Türkiye'nin İsrail ile yakınlaşmasının fitilini yaktığında Erdoğan'ın ilk işlerinden biri, şimdi katledilmesini kınadıkları Aruri'yi Türkiye'den postalamak olmuştur.

Bugün, Siyonistlerin ihtiyaçlarını karşılamak üzere gemiler Türkiye ve İsrail arasında tur atmayı sürdürüyor. İstibdad (ve Amerikan muhalefetine amiral gemisi CHP) son olarak İsrail'in bir bütün olarak arkasında duran emperyalizmin silahlı örgütü NATO'nun genişlemesi ve güçlenmesi için İsveç'in üyeliğine de evet diyerek Siyonist saflardaki yerini daha da sağlamlaştırdı.

Bizim yerimiz elbette Filistin halkının yanındır. İsrail'e karşı savaşan bölge güçleri ile birlikte, ama bayraklarımızı karıştırmadan, İran'ın molla rejimine de, uzantılarına da bir siyasi destek sunmadan, Filistin halkının kazanması için çalışmak mecburiyetindeyiz. Hedeflenmiş, doğru bir boykot, istibdad rejimini İsrail karşısında yaptırımlar uygulamaya zorlamak ve en temelde de Siyonistlerin müttefiki emperyalizmi yenmek, ekmeğimizi elimizden alan kapitalist sömürü düzenini yıkmak için mücadele etmeliyiz. İsrail ve emperyalistler bu savaşı kaybetmeli, Filistinliler ve bölgenin tüm emekçi halkları kazanmalı!

Ertuğrul Oruç

TTB'ye ve tabip odalarına sahip çıkma zamanı

2024 yılında bizi bekleyen tek seçim 31 Mart yerel seçimleri değil. Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) ve tabip odalarının da seçimleri bu yıl içinde olacak. Nisan-Haziran döneminde yapılacak olan bu seçimlere iktidar müdahil olacağı mesajını Sağlık Bakanı aracılığıyla verdi. Hekim sendikaları mesajı aldı ve harekete geçti. TTB'yi ve tabip odalarını, iktidarın arka bahçesi olmasına karşı başta hekimler olmak üzere tüm sağlık emekçilerinin sahiplenmesi çok önemli.

Sağlık Bakanı Koca, Aralık ayı başında TTB Merkez Konseyi'nin görevden alınması sonrası basına "Hekim hakları ve saygınlığı için verilecek mücadelenin yeri sendikalar değil, asıl, tabip odaları olmalıdır. Tabip odalarının amacı ise, sadece hekim hakları ve hekim saygınlığını korumak olmalıdır. Bütün hekim arkadaşlarımı, amacı sadece hekim hakları ve saygınlığını korumak olması gereken tabip odalarını desteklemeye davet ediyorum." diyerek TTB ve tabip odalarının seçimlerine müdahil olacaklarının işaretini verdi. Yoksa iktidarı temsil eden Sağlık Bakanı meslek örgütü seçimleri için yönlendirici bir demec niye versin ki?

TTB, sağlıklı, eşit, ücretsiz, nitelikli, ulaşılabilir, anadilinde, kamu eliyle verilmesi gerektiğini, ayrıca sağlık emekçilerinin güvenceli, sendikalı, grevli toplu sözleşme hakkının olduğu şartlarda çalışmasını savunuyor. Bu da iktidarın sağlıkta yapmaya çalıştığı özelleştirme, piyasalaştırma, güvencesizleştirme, esnekleştirme gibi uygulamalara ters düşüyor. Zaten bakanın da "Tabip odalarının amacı, sadece hekim hakları ve hekim saygınlığını korumak olmalıdır" sözlerinin sebebi tam da bu, tercümesi de "sağlıkta yapmak istediklerimizin önünü kesen böyle TTB ve tabip odaları istemiyoruz".

Gelelim bakanın demecindeki giriş cümlesine. "Hekim hakları ve saygınlığı için verilecek mücadelenin yeri sendikalar değil, asıl, tabip odaları olmalıdır." Niye? Oysa sendikaların hak mücadeleleri içerisindeki yeri çok önemlidir. Bunu kesinlikle yadsımamalıyız. Biz, tabip odalarında örgütlenmeyi, sendikalaşmaya alternatif olarak görmüyoruz. Tamamlayıcı bir unsur olarak görüyoruz. Gelecekte hekimler, kamuda olsun özeldede olsun, mücadele güçleri arttıkça üretimden gelen güçlerini kullanmak için mutlaka sendikal haklara ihtiyaç duyacaklardır. O nedenle hekimler mutlaka sendikalarda da örgütlenmelidir. Bakan, güya tabip odalarını işaret ederken sendika düşmanlığı yapmaktadır. Hekimleri üretimden gelen gücünü kullanma olanaklarından yoksun bırakma isteğini dile getirmektedir.

Aralık ayı sonunda, Hekimsen Başkanı Adil Kurban ise sosyal medya hesabından, tüm üyelerini TTB'ye üye olmaya çağırarak, üyelik için gereken tüm desteğin verileceğini, kayıt ücreti dışında bir ücret ödememelerini söyledi. Ocak ayı başında ise Hekimsen, "TTB ve Tabip Odalarının Kurtuluş Savaşını Başlatıyoruz" başlıklı bir bildiri yayınladı. Peki, Bakan sendika düşmanlığı yaparken, bir sendika olan Hekimsen'in Bakan'a göz kırpan bu çıkışlarını neye yormalı?

Hekim sendikalarının en önemli işlevi, hekimleri diğer sağlık çalışanları ile birlikte mücadele etmekten alıkoymak, kendi dar bencil çıkarları etrafında örgütlemektir. Mücadele ederek kazanma perspektifini, pazarlıkla elde etmeye indirgemektedir. Bu da hekimlerin uzun vadede alabilecekleri kazanımların azalmasına neden olmaktadır. Hekimsen başkanı da bakana "Biz tam da böyle bir sendikayız, iktidar ne derse onu yapacağız" demekte, bakanın uygun göreceği ulufeye talip olduğunu belirtmektedir. Ayrıca sendika içinde seçimleri yaptırmaması ve sendika kasasını tabip odası üyeliğine hasredeceğini açıktan söylemesi iktidarın desteğini aldığı göstermektedir.

Diğer hekim sendikalarından Tabip-Sen'in Hekimsen ile benzer düşündüğü görülmekte. Ayrıca söze gerek yok. Hekim Birliği Sendikası ise düşmanca bir tutum takınmış değil ancak İstanbul başta olmak üzere oda seçimlerine ayrı bir liste hazırlığında oldukları anlaşılıyor.

Biz buradan hekim sendikalarına üye olan olmayan asistan hekimlere, iş yeri hekimlerine, özel hekimlere, statüsü her ne olursa olsun tüm hekimlere çağrı yapıyoruz: TTB ve onun çizgisindeki tabip odaları hekimler başta olmak üzere sağlık emekçilerinin özlük haklarının korunmasının ve çalışma şartlarının iyileştirilmesinin teminatıdır. Bu örgütler sağlık hakkının savunulabilmesinin bir parçası ve gereği olan hürriyet mücadelesinin de yılmaz savunucusudur. Memleket yanarken hekimlerin özlük hakları da, çalışma şartları da iyiye gidemez. Mücadele etmezsiniz, ulufe dilenerek de ne hakkımızı alabiliriz ne toplum sağlığını koruyabiliriz ne de memlekete hürriyeti getirecek yolda ilerleyebiliriz. TTB ve tabip odaları, bugün mükemmel işleyen örgütler olmayabilir, daha fazla hekim omuz verdikçe büyüyecek ve daha iyiye gidecektir. Ama önce sahip çıkma zamanı. İktidarın arka bahçesi olmaya hayır demenin zamanı.

6 Şubat depreminin halka acı ve sefalet, kapitalistlere bol kâr getiren bir yılı

Kahramanmaraş, Hatay, Gaziantep ve Adıyaman başta olmak üzere 11 ilde yıkıcı etki yapan 6 Şubat depreminin üzerinden bir yıl geçti. Resmî açıklamalara göre yıkılan bina sayısı 37 bin, hayatını kaybedenlerin sayısı 50 bin 783, depremde yaralananların sayısı 107.204 olarak belirtilmiştir. Bu depremde ailesini ve yakınlarını kaybedenler, evleri, ekmek kapıları yıkılanlar için hayatın normale dönmesi mümkün değil. Ancak bu bir yıl içinde depremin yaralarının sarılması için yapılması gerekenlerin ve yapılabileceklerin de halen uzağındayız.

Kapitalistlerin ve istibdadın yargısı katillerden hesap sormuyor

Katliama dönüşen depremde sorumluluğu olan müteahhit ve yapı sorumluları arasında 323 kişi tutuklandı. Ancak bir yıl dolmadan pek çok tahliye kararı da geldi. Yargılamalar "olası kast" suçlaması ile gerçekleş-

tirilmiyor. Sorumluların "olası kast" ile cinayetten yargılanmaları, bu kişilerin emsal niteliğinde cezalandırılmalarını sağlayabilmek açısından önemli bir talep. Adıyaman'da Kıbrıslı genç sporcuların ölümü dolayısıyla ailelerin adalet arayışının kamuoyuna yansıdığı İsiyas Otel davası bu açıdan önemli bir mücadele alanı. Ayrıca deprem ile ilgili görülen yargılamalarda alışlageldiği üzere, izin ve denetimlerden sorumlu yöneticiler hakkında ve enkaz kaldırma ve arama kurtarma konusunda ihmali olanlar yargılanmıyor. Nurdağı Belediye Başkanı Ökkeş Kavak dışında tutuklanan bulunmuyor.

Kalıcı konutlar inşa edilmedi, çadır ve konteyner kentleri sel götürdü

Hükümet daha insanlarımız enkazın altındayken yeni konutların inşasına dair projeleri açıklamaya başlamıştı. Bir yıl içinde büyük bir kısmının teslim edileceği söylendi.

Ancak bir yıl boyunca sürekli teslim tarihi açıklayan iktidar bir türlü konutları bitirip teslim etmedi. Yeni konutlar bir yana, konteyner ve çadır kentlerde en temel yaşam koşulları dahi sağlanamadı. Yaz ayları geçtikten sonbahar ve kış ayları başladıktan sonra sıklıkla görülen su baskınları başlı başına bir afete dönüştü. Enkaz kaldırma çalışmaları tüm uyarılara rağmen usulüne uygun yapılmadığı için depremde halk uzun süre kanserojen asbest maddesine maruz bırakıldı.

Kapitalistler yıktı, katletti, kâr etmekten vazgeçmedi!

6 Şubat'ta deprem sarstı ama depremden etkilenen milyonlarca insanımız kapitalist sistemin enkazı altında kaldı. Kapitalist sistemin rant ve kâr mantığı ile inşa ettiği şehirler, emekçi halkın başına yıkıldı. Bu sistemin hâkim sınıfı olan patronlar, suçlarının bedelini ödemediği gibi, depremden de kâr etmenin yolunu

buldular. Devletin açtığı bağış kampanyasını reklam fırsatı olarak gören kapitalistler 146 milyar lira bağış yapacağını vadedip sadece 85 milyar lira ödedi. İçişleri Bakanı Ali Yerlikaya bu paranın da 56,5 milyarının depremezde için harcadığını açıkladı. Geri kalan paranın akıbeti meçhul. Deprem sabahı borsada kağıtları tavan yapan inşaat ve çimento şirketleri bir yıl boyunca kârlarını katlamaya devam etti. Örneğin daha yıl bitmeden Nuh Çimento kârlarını 2 katına çıkardığını, Oyak Çimento da net kârını 2,5 kat arttırdığını borsa bildiriyordu. Depremden yerli ve yabancı para babaları da kâr etti. Devlet bütçesinden 2023 yılında 762 milyar lira deprem için harlandı. 2024 bütçesinden de 1 trilyon lira ayrıldı. Devletin kaynaklarının depreme öncelik verilerek harcanmasına kimsenin itirazı olamaz. Ama devletin önceliği deprem ve deprezede

olmadı. 2024'te bütçenin önceliği 1,2 trilyon lira ile yine faiz oldu!

Deprem sarstı sistem yıktı! Sistemi yıkmadan ayağa kalkamayız!

Deprem bir yılı bize felaketin depremden çok, insan hayatını değil rant ve kârı öne çıkaran kapitalist sistemden geldiğini gösterdi. Bu deprem ne ilkti ne de son olacak. Bu depremin yaralarını sarmak ve ayağa kalkmak için, gelecek depremlerin katliama dönüşmesine engel olmak için bu sisteme karşı mücadele etmeliyiz. Sorumlulardan hesap sorulmasını istibdadın yargısına bırakmadan halk olarak takip ve talep etmeliyiz. Kentleri, sermayeye kâr ve rant sağlayacak şekilde değil, emekçi halka sağlıklı ve güvenli bir yaşam sağlayacak şekilde inşa edecek bir işçi emekçi iktidarı için mücadele etmeliyiz.

Kamu işçisini satan Ergün Atalay istifa!

Türk-İş Başkanı Ergün Atalay, günlerdir eylem yapan kamu işçilerinin taleplerine sahip çıkıyormuş gibi yapıp oyalama politikası izledi. Eylem planı açıklayacağını diyerek var olan eylem ve mitingleri iptal ettirdi. Nihayet bugün apar topar hükümetle işçilerin taleplerini hiçe sayan bir protokol imzalayıp kamu işçilerini bir kez daha sattı! Türk-İş'e bağlı sendikalarından satış protokolüne itirazlar yükseliyor. Kamu işçileri sendika ağası Ergün Atalay'ın istifasını istiyor! Harb-İş Eskişehir ve Ankara şubeleri yapılanın işçinin aleyhine olduğunu tespit etmiş ve şimdiden karşılanmayan talepler için yeni bir müzakere ve eylem süreci için kolları sıvamış durumda.

Hayat pahalılığı ve eriyen ücretler işçiyi ayağa kaldırdı

Türk-İş'in, 9 Mayıs 2023 tarihinde, 700 bin kamu işçisi adına hükümetle imzaladığı çerçeve protokolü hızla enflasyon karşısında eriyip gitmişti. Hâl böyle olunca da kamu işçisi sokağa inmiş, sendika bürokrasisini de harekete geçmeye zorlamıştı. Türk-İş'e bağlı Demiryol İşçileri Sendikası'na (Demiryol-İş) üye Türkiye Raylı Sistem Araçları Sanayii A.Ş. (Türasas) işçileri Eskişehir kent meydanında bir yürüyüş gerçekleştirdi. Sivas ve Sakarya'da bulunan Türasas fabrikalarında çalışan kamu işçileri de yemekhanede kaşık çatalları vurarak ek zam taleplerini dile getirdi. Bu eylemlerde işçilerin hedefinde Türk-İş bürokrasisi en çok da Ergün Atalay vardı. Harb-İş sendikasının, askeri bakım ve ikmal, tamir merkezleri, askeri dikimevleri ve tersanelerde çalışan binlerce işçiyi alana çıkardığı eylemler özellikle dikkat çekmişti. Hatta Harb-İş 27 Ocak'ta Ankara'da kitlesel bir miting yapma kararı almıştı.

Ergün Atalay klasiği: Oyaladı, bastırdı, sattı!

İşçilerin haklı talepleri sokaklara taşınca ve üretimden gelen gücün kullanılması gündeme gelince Türk-İş bürokrasisi de harekete geçmek zorunda kaldı. Tabii, bir Ergün Atalay klasiği olarak işçinin taleplerini karşılamak, onun sözcülüğünü yapmak için değil, bu haklı

ve güçlü tepkiyi bastırmak için. Önce Harb-İş'in Ankara mitingi başkanlar ve temsilciler kurulu toplantısı bahane edilerek iptal edildi. Sonrasında da işçilerin en meşru talebi olan ek protokol, içeriği boşaltılmış, hiçbir yaraya merhem olmayacak şekilde imzalandı. İşçiler arasında sözleşme dönemlerinin farklılığından kaynaklı farkları ortadan kaldıran bir ek madde ile zam oranını yüzde 32,5'e sabitleyen bir madde dışında neredeyse hiçbir değişiklik olmadı. İşçilerin ek protokol taleplerinin arkasındaki en önemli talep olan, en azından asgari ücrete yapılan kadar bir ek zammın adı bile anılmadan imzalar atıldı.

Kamu işçisi mücadeleyi yükseltmeye, Ergün Atalay kamburunu sırtından atmaya mecburdur!

Kamu işçileri ücretlerinin yoksulluk sınırının yarısına inmiş olmasına tahammül edemeyip harekete geçmiş, sendika bürokrasisini de, istibdadın temsilcilerini de harekete geçmeye zorlamıştır. Bu güce ve meşru taleplerine yaslanarak mücadeleyi yükselten kamu işçileri, Ergün Atalay kamburunu sırtından atabilecek güce de sahiptir, ek zam dâhil tüm haklarını elde edecek güce de sahiptir. Kamu işçilerin mücadelesi hepimizin mücadelesidir. Bu mücadeleyi büyütmeli, meselenin bir satışın daha sineye çekilmesiyle değil sendika bürokrasisinin tabutuna çivinin çakılmasıyla sonuçlanmaması için omuz vermeliyiz. Bu mücadele sadece 700 bin kamu işçisinin değil, sendika bürokrasisi yüzünden açlığa mahkûm olan asgari ücretlinin, yoksulluk sınırının altında maaş alan memurların, alimleriyle hayatını kazanmaya çalışan emekçi halkımızın mücadelesidir.

Fabrikalardan, iş yerlerinden, mahallelerden 8 Mart'ta alanlara!

2024'ün ilk ayını emekçi halk yoksulluğun, hayat pahalılığının, zamların, zenginden değil yoksuldan alınan vergilerin pençesinde geçirdi. Emekçiler yoksullukla boğuşurken yine patronlar kârlarına kâr kattı. Şirketler büyürken emekçiye ödetilen bedel de büyüdü, hayat pahalılığı arttı, işsizlik arttı. Gerçek işsiz sayısı DİSK-AR'ın (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Merkezi) yayınladığı rapora göre 2024'ün ilk ayında 8,7 milyona ulaştı.

Krizin bedelini emekçi kadınlar değil, patronlar ödeyecek!

Sermaye düzeni en ağır bedellerden birini de emekçi kadınlara ödetiyor. Geniş tanımlı işsizlik oranı erkeklerde %18 iken kadınlarda %30,8. Aradaki yaklaşık 13 puanlık farkın sebebi ise net: erkek egemen sömürü düzeni kadınları istihdamın dışına itiyor. Kadın işçiler ilk gözden çıkarılanlar oluyor. Ev içindeki işlerin, çocuk ve yaşlı bakımının tamamının kadınlara yüklenmesi kadınları iş aramaktan da çalışmaktan da alıkoymuyor.

Mücadele etmek, örgütlenmek bu yüzden emekçi kadınlar için hayati önem taşıyor. Ülkenin dört bir yanında fabrikalarını işgal eden, direniş alanlarında da grev çadırlarında da en önde yer alan emekçi kadınlar bir kez daha doğru yolu gösteriyor. **Krizin bedelini patronlara ödetmek için işgalde, grevde, direnişte, 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne!**

Şiddeti uygulayandan da körükleyen de hesabı emekçi kadınlar soracak!

2023 yılında 315 kadın erkekler tarafından katledildi. 248 kadın şüpheli biçimde ölü bulundu. Kadın cinayetleri de kadına yönelik şiddet de giderek artıyor. AKP iktidarı ise kadınları değil failleri koruyor. İstibdad rejimi medeni kanunu baştan yazmaktan bahsediyor, medeni kanun çalıştayları düzenliyor. Öldürülen kadınların %41'i evli oldukları erkek tarafından öldürülmüş, en az 30 kadın boşanma aşamasında katledilmişken istibdad nafaka hakkını tartışmaya açarak kadınların boşanmasını daha da zorlaştırmak istiyor.

Emekçi kadınlar hem hayatlarını tehdit eden erkek şiddetine hem de bu şiddeti körükleyen istibdadı karşı mücadele etmek zorunda. **Şiddeti uygulayanlardan da şiddeti körükleyenlerden de hesap sormak için 8 Mart'ta emekçi kadınlar en öne! Tacize, şiddete, tecavüze ve kadın cinayetlerine karşı öz savunma!**

Emperyalizme ve Siyonizme karşı emekçi kadınlar en öne!

Bütün dünyada emperyalist saldırganlığın, savaşların yükü emekçi kadınların sırtına en ağır şekilde biniyor. 8 Mart'ta tüm insanlığı tehdit eden, dünyanın bütün emekçi halklarını ve tüm kadınların geleceğini kana bulayan emperyalizme karşı, Filistin halkını kadın erkek, yaşlı çocuk demeden katletmeye devam eden Siyonizme karşı mücadele bayrağını en önde taşımak yine emekçi kadınların görevi. Siyonizmin soykırımcı saldırılarına karşı kahramanca direnen Filistinli kadınlar bizlere yol gösteriyor!

Krizin bedelini patronlara ödetmek, kadına yönelik şiddeti durdurmak, kadınları değil failleri koruyan ve şiddeti körükleyen istibdad rejiminden hesap sormak için bugünden çalışmaya başlayalım.

Fabrikalarımızda, işyerlerimizde, mahallelerimizde bütün emekçi kadınları 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde alanlara, mücadeleye çağıralım!

Bize sınıf mücadelecisi bir DİSK gerek!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 17. Genel Kurulu 9-10-11 Şubat tarihlerinde gerçekleşecek. Kongreler, yeni dönemin yönetimini seçmenin ötesinde sendikaların nasıl bir mücadele perspektifi ile yürüyeceğini belirler. DİSK, Türkiye işçi sınıfının en mücadelecisi döneminin mirasını taşımaktadır. DİSK'in gelecekteki yol haritası, elbette geçmişin kazanımları üzerinden çizilecektir ama bu yol haritası mutlaka yakın dönemin muhasebesi yapılarak belirlenmelidir. Bu muhasebeyi yapmak, dersler çıkarmak, mücadelecisi geleneğin geleceğe taşınması açısından büyük bir öneme sahiptir.

Örneğin sınıf mücadelecisi bir DİSK, geçmiş genel kurulunda yaptığı gibi mesleği müteahhlik olan ve daha önemlisi belediye başkanı olarak DİSK üyesi işçilerin işvereni konumunda olan Ekrem İmamoğlu gibilerini kürsülere "ev sahibi" sıfatıyla çıkarmamalı, işçilerin gerçek ev sahibi olduğu bu kurullarda burjuvaziden bağımsız bir politik hat belirlemelidir.

Vergide adalet işçilerle gelecek!

Sınıf mücadelecisi bir DİSK, "Vergide Adalet" gibi işçi sınıfının tamamını ilgilendiren, çok önemli bir taleple başladığı eylemleri Mehmet Şimşek'in kemer sıkma programını destekleyen CHP'nin Genel Başkanı Özgür Özel ile kol kola bitirmemelidir. Vergide adalet talebi iktidara dayatacak bir gücü açığa çıkartmak üzere, konfederasyon ayrımı gözetmeksizin bir işçi cephesi için öncül rol oynamalıdır.

Patronlardan fikirlerini değil haklarımızı almalıyız!

Sınıf mücadelecisi bir DİSK, işçi sınıfının düşmanı TÜSİAD ile "fikir alışverişleri" gerçekleştirmek, TÜSİAD'ın çalıştaylarına davetli olarak katılmak ve karşılıklı raporlaşmak yerine TÜSİAD

patronlarının fabrikalarında ve işyerlerinde sınıf mücadelesi vermelidir. DİSK masaya oturacaksa ancak ve ancak işçilerin mücadelesinin gücüyle oturmalı, o masadan işçilerin hakkını söke söke olarak ayrılmalıdır!

Hürriyet işçilerle gelecek!

Geçmişte sınıf mücadelecisi DİSK Kavel'e, Derby'ye, Sungurlar'a, Saraçhane Mitingi'ne, 15-16 Haziran'a, kitlesel 1 Mayıs'lara imza atmıştır. Yeri geldiğinde mücadelesini büyüterek DGM'yi karşısına almıştır. O sınıf mücadelecisi DİSK bunun bedelini de

Türkiye burjuvazinin tamamının desteği ile yapılan 12 Eylül askeri darbesinin ardından kapatılarak, kurucu genel başkanı Kemal Türkler'in faşistlerce katledilmesiyle, sendika başkanı Kenan Budak'ın ise darbenin ardından polislerce katledilmesiyle ödemiştir. Ayrıca 12 Eylül döneminde DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk ve arkadaşları idamla yargılanmıştır.

Dolayısıyla sınıf mücadelecisi bir DİSK burjuvazinin hiçbir kanadını kendine müttefik olarak görmemelidir. Bu patronların bazıları zaman zaman demokrat ya da muhalif bir maske taksa da işçi sınıfına karşı istibdad rejimi ile kol kola olduklarını unutmamalıdır. Sınıf mücadelecisi bir DİSK politikası düzen muhalefetine oy çağrılarını yapmakla, onları 1 Mayıs meydanlarında kürsülerde

konuşturmakla olamaz. Sınıf çıkarları DİSK'in tüm patronlardan ve patron partilerinden bağımsız olmasını, emeğin birliğine ve gücüne dayanan bir ekmek ve hürriyet mücadelesi vermesini gerektirir.

Sosyal diyalog değil sınıf mücadelesi! DİSK'in gücü işçidir! İşçinin gücü DİSK'tir!

İstibdad rejimine karşı ekmek mücadelesi de hürriyet mücadelesi de Avrupa Birliği'nin desteği ile değil doğrudan doğruya işçi sınıfının örgütlü gücüyle verilebilir. O halde DİSK'e düşen görev mücadelenin öznesini başka yerde değil, başta kendi üye işçileri ve emekçileri olmak üzere işçi sınıfının tamamında aramalıdır. Uluslararası işçi sınıfının unutulmaz önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katili Friedrich Ebert'in adını taşıyan Ebert Vakfı gibi emperyalist sistemin parçası olan kuruluşların sponsorluğu ile eğitim, etkinlik, konferans vb. düzenlenmesine son verilmelidir.

Sınıf mücadelecisi DİSK bir konfederasyon olarak gücünü sendikalardan alır ve sendikaların birlikten doğan gücünü temsil eder. DİSK yönetimi, bağlı sendikaların her türlü grev, direniş ve mücadelesini sahiplenmeli, konfederasyonun maddi manevi tüm olanaklarını bu mücadelelerin başarısı için seferber etmelidir. DİSK yönetiminin işi grev ve direnişlere dayanışma ziyaretine gitmek değil bu mücadeleleri sahiplenmektir. DİSK'in mücadelecisi mirası nostaljik söylemlerde ve geçmiş yad eden konuşmalarda kalmamalı, Kavel'i bugüne taşıyarak grev yasaklarını grevle aşan metal işçilerinin yaptığı gibi bugünün mücadelelerinde karşılığını bulmalıdır. DİSK'in yöntemi "sosyal diyalog" değil sınıf mücadelesi olmalıdır.

Sungur Savran

DİSK Kongresi'ndeki asli görev

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) 9-11 Şubat tarihleri arasında düzenlenecek 17. Kongresi ilginç bir döneme rastlıyor. En önemlisi şu: Bir sendikal kuruluş açısından belirleyici bir kavşağa yaklaşıyoruz: Bu kavşak bazılarının sandığı gibi, 31 Mart yerel seçimleri değil. Bu kavşak, o seçimlerin hemen ardından, Recep Tayyip Erdoğan'ın başkomutanlığı altında, Mehmet Şimşek'in kurmaylığında, iktidarın, muhalefeti de yanına alarak işçi sınıfına ve geniş emekçi kitlelere karşı başlatacağı büyük taarruz. Bir İMF'siz İMF dönemine giriyoruz.

İşçi sınıfı cephesinde ise ilginç kıpırtılar var. İlk dikkati çeken, MESS sözleşmesi bağlamında metal sektöründe görülen direnç. MESS'in yüzde 35'ten açtığı pazarlığı "şerefini kurtarmak" için yüzde 100'ün üstüne çıkmadan ama yüzde 98 gibi çok yüksek bir düzeyde bitirmek zorunda kalmasının nedeni işçi sınıfı cephesinde görülen değişiklik. Bir kere sadece Birleşik Metal hiç geciktirmeksizin grevi ve grev tarihini ilan etmedi. Türk Metal de onunla yarışa çıkmak, hatta medya yalanları aracılığıyla sanki grevi ondan önce ilan etmiş olma payesini kazanmak istedi. Birleşik Metal ise, çiçeği burnunda yeni yönetimi altında grev yasağını tanımayacağını, greve fiili olarak devam edeceğini açık seçik beyan etti. Bu, DİSK'in 17. Kongresine de bir deklarasyondur.

Gelişme DİSK'in tarihi boyunca belirleyici olmuş olan metal sektörüyle sınırlı değil. Kamu işçilerinin toplu sözleşme pazarlığında Türk-İş tabanında ciddi bir kaynaşmanın yaşandığı açık seçik görüldü. Özellikle Harb-İş ve Demiryol-İş tabanı Türk-İş Başkanı Ergün Atalay teslim bayrağını çekmeden önce sadece İstanbul, Ankara, Eskişehir gibi kentlerde değil, daha dikkat çekici biçimde Kayseri, Sivas, Sakarya gibi tutucu bir ideolojik atmosferin hâkim olduğu kentlerde de eylemler düzenledi. En son Türasaş işyerindeki kulak sağır edici çatal-kaşık senfonisi işçi sınıfının ağır ağır kıpırdanmakta olduğunu gösteriyor.

Son aylarda Anadolu'nun alışılmamış kentlerinde sendikalaşma konusundaki engellemelere karşı işçi sınıfı mücadelelerinin patlak vermesi de dikkat çekicidir. Gaziantep ve Şanlıurfa'da tekstilde yaşanan mücadeleleri, Rize'de enerji ışkunda bir mücadelenin izlenmiş olması özellikle dikkat çekicidir.

Bunlara Ocak-Şubat 2022'de tümüyle örgütsüz işçi sınıfı kesimlerinde yaşanan ücret mücadelelerini de eklemek gerekir.

Demek ki, DİSK 17. Kongresine, burjuvazinin başlatacağı büyük taarruza karşı işçi sınıfı içinde harekete geçirilebilecek bazı dinamiklerin gözle görülebildiği bir ortamda gidiyor. Sınıf mücadeleleri tarihimize görkemli mücadele ve zafer sayfaları yazdırmış bu örgüte düşen, geçmişin ataletinden, sınıf işbirliğinden, Avrupa Birliği'nin (AB) beslemesi Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun "sosyal diyalog" çizgisinden koparak bu eğilimlere yaslanan bir sınıf mücadelecisi doğrultuyu benimsemektir.

1980 öncesinin şanlı kavgalarının mimarı DİSK bugünkü sınıf işbirlikçisi doğrultusuna üç aşamada geldi. İlki 12 Eylül burjuva karşı-devriminin zindanlarının yarattığı sarsıntıdır. Bu sarsıntının artçılarıdır ki, bir ikinci aşamada, 1990'lı yılların başında yeniden kurulduğunda, DİSK yönetimine eski mücadelecisi doğrultudan bambaşka bir uzlaşmacı eğilimin hâkim olmasına yol açmıştır. Ama esas büyük ve kalıcı düşüş, Türkiye'nin 1990'lı yılların ortalarından itibaren ufkunu kapatan AB hayali ile başlamıştır. AB'nin başka bütün özgürlükler gibi işçi haklarını ve sosyal hakları da getireceği düşleri DİSK'te iktidar olmuştur. Bundan sonrası sosyal diyalogdur, Friedrich Ebert Vakfı projeleridir, Batıcı-laik burjuvazinin siyasi temsilcisi CHP'ye şaşmaz bir destek ve bütün bu kampın genelkurmayı TÜSİAD'la "medeni" bir ittifaktır.

Metal sektöründeki mücadeleler DİSK'e yol gösterecek kutup yıldızıdır. Türkiye'nin genel tablosunda, İstanbul'da ve Ankara'da DİSK'le diyaloga açık bir TÜSİAD, iş Bursa'ya, Gebze'ye, Eskişehir'e gelince DİSK'in karşısına azılı bir düşman olarak çıkıyor. DİSK seçmelidir: TÜSİAD ve onun siyasi temsilcisi CHP müttefik midir yoksa hasım mı?

17. Kongre bu soruya henüz cevap veremez. Bunun önkoşulları henüz hazır değildir. Ama DİSK içinde TÜSİAD karşıtı kararlı bir mücadelecisi dinamik olduğu bu kongrede tescil edilebilir. İşçi sınıfının bütün dostları ve örgütleri, bu mücadelecisi dinamiğin bu kongrede, gelecekte DİSK önderliğine talip olacak güce kavuşabilecek bir tarz ve üslupla sesini yükseltip yükseltmeyeceğini izleyecektir.

Kongre sonrasında sınav ise, burjuvazinin iktidarı ve muhalefeti ile, MÜSİAD'ı ve TÜSİAD'ı ile yerel seçimler sonrasında başlatacağı taarruza karşı DİSK'in takınacağı tavırda yaşanacaktır.

İkitelli'de emekçiler dayanışma gecesinde buluştu: "Dersim'in kavgası hürriyet kavgasıdır!"

2009'da kurulan ve kurulduğu gündün bu yana pek çok farklı alanda faaliyet yürüten İstanbul Avrupa Yakası Dersimliler Kültür ve Dayanışma Derneği, 27 Ocak Cumartesi günü Atakent Kültür Merkezi'nde bir dayanışma etkinliği gerçekleştirdi. Sinevizyon gösterisi ile başlayan etkinlik şir dinletisi ve değerli sanatçıların ezgileri ile devam etti. Pek çok dernek ve siyasi partinin de misafir edildiği dayanışma gecesine mahalleli emekçiler yoğun katılım sağladı. Geçtiğimiz yıl yapılan genel kurulda seçilerek göreve gelen Fecire Dilekçi ve yönetimi, yoğun bir çalışma dönemini bu anlamlı etkinlikte taçlandırmış oldu. Fecire Dilekçi yaptığı konuşmada Dersimlileri derneklerine sahip çıkmaya ve Dersim'in yakıcı

gündemleriyle birlikte tüm toplumsal sorunlara da duyarlı olmaya çağırıldı.

Devrimci İşçi Partisi olarak bizler de bu etkinlikte Dersimli dostlarımızın yanında yer aldık. Devrimci İşçi Partisi adına konuşan Levent Dölek, DİP'in etkinliğe ev sahipliği yapan İstanbul Avrupa Yakası Dersimliler Derneği ile mücadelede hep yan yana ve dayanışma içinde olduğunu vurguladı. Dersim halkının kavgasının yerel olmaktan ötede evrensel bir yanı olduğunu, bu kavganın ezilen Kürt'ün, ezilen Alevi halkının, eşitlik isteyen kadınların, geleceğine sahip çıkan gençliğin, emek mücadelesi veren işçinin ve yoksul köylünün kavgası, bir insanlık kavgası olduğunu, emperyalizme, sermayeye, faşizme karşı hürriyet kavgası olduğunu belirtti. Bu kavgada Dersim halkının her zaman devrimcilerle buluştuğunu, Dersim'in Seyit Rıza'dan bu yana nice devrimcileri bağrından çıkarttığını belirten yoldaşımız sözlerine şu cümlelerle devam etti: "Bu halkın kavgası geçmişte Yezidlerin, Muavi-

yelerin sarayları ile uzlaşmamıştır ki, bugün Beştepe'deki Erdoğan'ın sarayıyla, Vaşington'daki Beyaz Saray'la uzlaşsın. Bu kavga uzlaşmayanların kavgasıdır, bu yüzden devrimciler ile buluşmaktadır. Devrimci İşçi Partisi olarak şuna inanıyoruz ki Dersimlilerin mücadelesi düzen partileriyle, patronlarla ve onların partileriyle uzlaşmayacak ve gelecekte tüm ezilenlerin ekmek ve hürriyet mücadelesinin zafere Dersimlilerin imzası en başta olacaktır. Bu mücadelede Devrimci İşçi Partisi her zaman omuz başımızda olacaktır." Dersimlileri ve emekçileri hem dostça hem de coşkulu bir ortamda buluşturan etkinlik hep birlikte söylenen türküler ve çekilen halaylarla son buldu.

Ortadoğu (Batı Asya)

Yemen, Filistin için emperyalizme silah çekti!

Filistin halkı ve direniş örgütleri, Siyonistlerin canice saldırısına karşı direnmeye günbegün devam ediyor. Filistin halkı yiğit, ama alçak Siyonizm dünya emperyalizminin ve bir dizi başka işbirlikçi gücün desteğine sahip. Eğer Siyonistler savaşı ayırlardır sürdürülebiliyorsa, bu Siyonist İsrail'in limanlarına ve havallanlarına gemiler dolusu, uçaklar dolusu silah ve yiyecek yağın işbirlikçileri yüzündendir. Ama gözümüzün önünde bir soykırım yaşanırken, Türkiye'deki istibdad rejimi ve Körfez bölgesinin gerici Arap rejimleri dahil olmak üzere işbirlikçiler, İsrail'e giden gemilere aktif şekilde engel olmak şöyle dursun, kendi limanlarını dahi İsrail'le ticarete katmıyor.

Bu utanç tablosunu, Yemen'in fakir ama yiğit halkı ve ülkenin önemli bölümünde iktidarda olan Ensarullah (kamuoyunda bilinen adıyla Husiler) dağıttı. Kızıldeniz'in giriş noktası olan, yani hem Asya'dan İsrail'e giden gemilerin hem de Süveyş Kanalı'nı geçerek Avrupa'ya giden gemilerin güzergâhında olan Babülmandeb Boğazı'nı İsrail'e giden ya da İsrail ile iltisaklı olan tüm gemilere kapattığını duyurdu. Bu kararı uygulamak için silah gerekiyorsa silahla uygulayın dedi. Filistin'in dostu nasıl olunmuş dünya aleme gösterdi. Emperyalist haydutlar önce Yemen'e dudak büktü ama ticari gemilerde bir bir bombalar patlayınca dünya ticareti altüst oldu. Şimdi emperyalist haydutlar, kahraman

Yemen'i bombalıyor. Yemen'in gazi halkı bu bombalamalara "umurumuzda değil, isterse dünya savaşı olsun" sloganlarının atıldığı milyonluk eylemlerle cevap verdi. Ensarullah ise, İsrail'e giden gemileri vurmaya devam edeceğini açıkladı.

Yemen'de Ensarullah, Filistin için silah çekmiştir. Türkiye'de ise istibdad rejiminin ve emperyalizmin kalemşörlüğünü yapan bazıları, türlü türlü cambazlıklarla memleketin emekçi halkını, Yemen'e destek olmaktan alıkoymaya çalışıyor. Katil Siyonistler, alçak emperyalistler böyle mezhepçileri pek sever! Ama onlar kırk dereden su da getirirse, Türkiye'nin emekçi halkının kalbi, emperyalizme ve Siyonizme silah çekenlerin yanında atmaktadır. Em-

peryalizmin ve Siyonizmin yenilgisi Türkiye'nin emekçi halkının da çıkarıdır. Bu sebeple emekçi halkımız, işçinin çıkarına dayanan kendi bağımsız siyasetinden vazgeçmeyecek, işçi sınıfına dayanmayan siyasî güçler hakkında bir yanılşamaya

düşmeyecek, ama ister Filistin'de ister Yemen'de isterse kırk deniz ötede olsun, emperyalizme kurşun sıkana "sen şu dindensin, bu mezheptensin" diye burun kıvrımayacak, olsa olsa "eliniz kolunuz dert görmesin" diyecektir!

Asya

Jeopolitik depreme yaklaşan Tayvan'da seçimler

Tayvan'da 13 Ocak'ta başkanlık seçimi yapıldı. Dönem sınırı nedeniyle bir önceki başkan yeniden aday olamadı ama onun partisi İlerici Demokratik Parti'nin (İDP) gösterdiği aday seçimleri kazandı. İDP ve aday, seçime giren adaylar arasında Tayvan'ın Çin Halk Cumhuriyeti'nden tamamen ayrılmasını en açıkça savunan taraf olarak biliniyorlar. Seçimlere giren diğer iki partinin, yani Guomindang ve Tayvan Halk Partisi'nin adayları da ABD ile içli dışlı ilişki-

ye sahip olsalar da Çin ile olan ilişkilerde daha ılımlı bir tavra sahipler. Özellikle Guomindang Çin'in "Tek Çin" politikasını, yani Tayvan ve Çin'in ayrı devletler olmadığı savunusunu, "yorum farkları" olmakla birlikte onayladığını açıkça söylüyor. Tüm bunları not ettikten sonra eklemeliyiz ki, bu seçimlerin, Tayvan halkının iradesini ortaya koyduğu iddiası güllüncüdür, reddedilmelidir. Tayvan - Çin gerginliğinin emperyalist merkezlerce kışkırtıldığı bu günlerde, anketlere göre Tayvan halkının üçte

ikisi "Tek Çin" fikrini desteklerken, buna en zıt partinin iktidara geldiğini görmeliyiz. Ancak Tayvan halkının çatışmanın büyümesine karşı olmasının emperyalist güçler açısından pek bir değeri yok, tıpkı Ukrayna halkının savaştan önceki seçimde ağırlıklı olarak barış programını desteklemesi gibi. Bunu da meşhur The Economist dergisi en iyi şekilde anlatmış: "Diğer adayların seçimi Çin ile olan ilişkilerin yumuşamasına yol açabilirdi. Ancak hangi aday seçilirse seçilsin, uluslararası alanda artan Çin - ABD rekabetinin yol açtığı jeopolitik fay hattı üzerinde pek bir kontrolü olmayacaktı." Yani emperyalistler Çin'i kuşatma politikasını sürdürüyor. Eğer emperyalizm yenilmezse, dünyanın dört bir yanında akan kan, bu sefer Asya'ya ve Çin Denizi'ne de sıçrayacaktır.

Latin Amerika

Arjantin işçi sınıfı, faşizme direniyor!

Arjantin'de Javier Milei isimli ön-faşist başkanın devletin de gücünü arkasına alıp işçi sınıfının tüm kazanımlarına savaş açtığını gazetemizin okurları hatırlayacaktır. Bu saldırılara Milei ve yandaşlarının "Torba Yasa Tasarısı" ile bir yenisi daha eklendi. Kira bedellerine konan üst sınırın kaldırılmasından özelleştirmelere, emekli maaşlarının kırılmasından işçi eylemlerine yasal kısıtlamalar getirilmesine birçok işçi düşmanı maddeyi içeren yasa paketi, burjuva basınında dahi "ülkeyi yeniden yapılandırma hamlesi" olarak görülüyor. Elbette bu yeniden yapılandırmanın burjuvazinin suretinde olacağını söylemiyorlar! Arjantin'in emekçi halkı ise bu yasaya 24 Ocak Çarşamba günü 12 saat süren bir genel grevle cevap verdi. Hemen her sektörden on binlerce işçinin katıldığı grev, Arjantin halkının Milei'nin saldırılarına bugüne kadar verdi-

ği en büyük cevap. Buna rağmen yasa paketi, 26 Ocak'ta Parlamento'nun alt kamarasından geçti. Bu da işçi sınıfının faşizmi geriletmek ve işçi düşmanı saldırılara geçit vermemek için kendi eylem gücünü arttırması ve üretimden gelen gücünü daha etkili bir şekilde kullanması gerektiği yönünde bir kanıt. Arjantin işçi sınıfı önderlerine düşen görev, 24 Ocak'ta sağlanan birliği güçlendirmek ve sürekli hale getirmek, dahası, Milei'nin oy deposunu oluşturmuş güvencesiz işçi kesimlerini (teslimat uygulamalarının kuryeleri vb.) ve gecekondu mahallelerinde yaşayan kent yoksullarını da sınıf mücadelesine kazanmak. Ancak o zaman yasa tasarısının burjuva parlamentosundan geçmesi engellenebilir, işçi düşmanı politikalar püskürtülebilir. Faşizm de ancak böyle yenilir.

Devrimci Marksizm 56. sayısında ölümünün 100. yılında Lenin'i ve Filistin'i ele alıyor

Devrimci Marksizm dergisinin Ocak ayında çıkan 56. sayısı Lenin'in ölümünün 100. yılı vesilesiyle, her ulustan işçi ve emekçinin bu büyük önderini bir dosya ile ele alıyor. Sungur Savran'ın dosyada yer alan çalışması, Lenin'in devrimci faaliyetinin ikinci dönemini ele alıp teori ve pratiğindeki orijinal yönlerini ortaya koymayı ve Lenin'in hayatının son yıllarında geliştirdiği programatik ve stratejik vizyonu tanıtmayı amaçlıyor. Yine bu dosyada Özgür Öztürk, Alan Shandro'nun yoğun teorik kitabı *Lenin ve Hegemonya Mantığı*'ni değerlendiriyor ve Shandro'nun Lenin'in hegemonya anlayışının teorik ve pratik kökenlerini ve evrimini başarılı

bir şekilde incelediğini ortaya koyup, Shandro'nun yapıtının, Lenin üzerine son zamanlarda büyüyen literatüre özgün ve değerli bir katkı oluşturduğunu vurguluyor.

7 Ekim 2023 tarihinde Filistin direniş örgütlerinin hücumu ile başlayan savaş İsrail tarafından bir soykırıma çevrilirken, Filistin meselesi de *Devrimci Marksizm*'in sayfalarında bir kez daha yer buluyor. 56. sayının Filistin'i konu alan ikinci dosyası, derginin İngilizce seçkisi olan *Revolutionary Marxism*'in 2023 sayısında da yer bulan, Stalinizm'in Siyonizm karşısında yalpalayan tavrını ve buna karşı Dördüncü Enternasyonal geleneğinin sağlam duruşunu ortaya koyan çok önemli

temel metinlere ve daha güncel açıklamalara yer veriyor. Bahsedilen temel metinlerin ilki 1947 yılına ait olup, Nekbe'nin hemen öncesinde ve taksim kararının hemen ardından Dördüncü Enternasyonal'in aynı isimli dergisinde (*Quatrième Internationale*) editoryal olarak yayınlanan, Stalinizm taksim kararını destekleyerek İsrail'in kurulmasına yol açan kararlarının tam aksi istikamette bir açıklama. İkinci belge de aynı döneme ait olup, bu kez aynı siyasî pozisyonun Dördüncü Enternasyonal'in Filistin seksiyonu tarafından da ortaya konduğunu gösteren bir metin. Bu iki metni, Hristo Rakovski Uluslararası Sosyalist Merkezi ve *RedMed* tarafından Gazze'de süregiden

soykırım girişimine karşı yayınlanan açıklama ve Devrimci İşçi Partisi 7. Kongresi'nin almış olduğu Filistin halkının mücadelesine destek kararı takip ediyor.

56. sayının bu iki dosya dışında kalan son yazısı ise Özdeniz Pektaş'a ait. Pektaş, son dönemin dikkat çekici konularından özgür olmayan emek tartışmalarına dair önemli bir tablo çiziyor ve kapitalizm ile özgür olmayan emek arasındaki ilişkiye dair yazına hâkim olan yaklaşımları inceliyor.

Devrimci Marksizm'in 56. sayısı, devrimcimarksizm.net adresindeki satış noktalarından ve yine aynı siteden erişilebilecek olan çevrimiçi satış kanallarından temin edilebilir.

Emekçi çocukları sermayenin dersinde öldürülüyor!

İstanbul Büyükçekmece'de bulunan Özkanlar Metal fabrikasında staj yapan 14 yaşındaki MESEM (Mesleki Eğitim Merkezi) öğrencisi Arda Tonbul, çalıştığı sac büküm makinasına kafasının sıkışması sonucunda hayatını kaybetti. Arda, MESEM kapsamında staj yaptığı iş yerinde iş cinayetinde hayatını kaybetmiştir. İŞİG verileri son bir ay içerisinde MESEM programına kayıtlı en az 3 stajyerin iş cinayetlerinde hayatını kaybettiğini, 2023 yılı boyunca ise 54 çocuk işçinin iş cinayetleri sonucu hayatını kaybettiğini, işçi cinayetlerinde öldürülen çocukların 22'sinin 14 yaş ve altı olduğunu ortaya koyuyor.

Yasal olarak, 16 yaşından küçük çocukların ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılması yasak. Ancak staj adı altında 16 yaşından küçük öğrenciler patronlara MESEM kılıfıyla çırak ve çırak adayı sıfatıyla ucuz iş gücü olarak sunuluyor. MESEM programına kayıtlı toplamda 1,5 milyon öğrenci olduğu düşünülürse meselenin ne kadar büyük bir çocuk işçiliği yarattığı da ortaya çıkmış oluyor.

Meslek Liseleri, MESEM'ler kimin kontrolünde?

MESEM programına kayıtlı bir öğrenci olabilmek için ilköğretim mezunu olmak yeterli. Burada herhangi yaş şartı aranmıyor, böylelikle 14 yaşında henüz

lise çağında olan bir öğrenci MESEM programına geçip haftanın dört gününü çalışarak, bir gününü okulda geçiriyor.

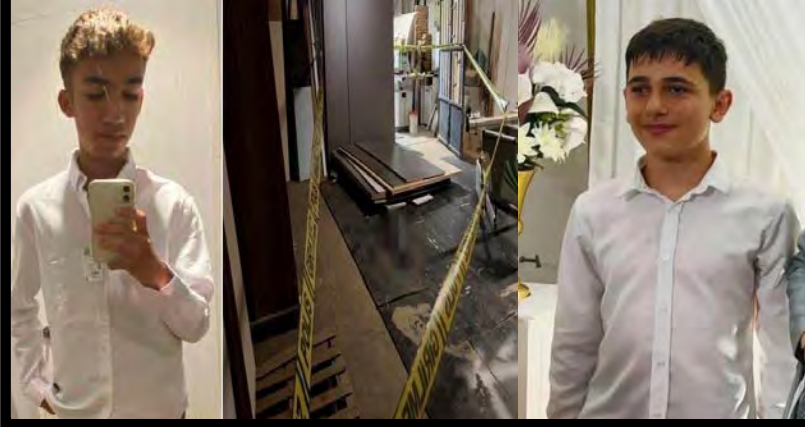
Programa kayıtlı tüm öğrencilere yapılan sigortalar sadece iş kazaları ve meslek hastalıklarını kapsıyor, 4-a kapsamında sigorta başlangıcı olarak kabul edilmiyor, yani emekliliğe hak kazanımı sağlamıyor. 2021 tarihinde çıkan kanun ile MESEM kapsamında staj yapacak 9-10 ve 11. sınıf öğrencilerine asgari ücretin en az %30'u 12. sınıftaki kalfalara ise asgari ücretin en az %50'sinin ödenmesi ve stajyer öğrencilerin sigorta giderlerinin ve ücretlerinin işsizlik fonundan ödenmesi yasallaştırıldı. Böylelikle patronlar hiçbir külfet altına girmeden devletin verdiği stajyer teşvikleriyle MESEM'e kayıtlı birçok çocuk işçiyi işletmede pratik eğitim adı altında ucuz iş gücü olarak kullanabilir hale geldi. Bu durum son dönemde yaşanan stajyer ölümlerinin artışının nedenini oldukça güzel açıklıyor. Bu ölümlerinin artışı stajyerlerin sermayeye ucuz iş gücü olarak peşkeş çekilmesinin sonucudur.

Henüz okul çağında, yüzbinlerce emekçi yoksul çocuğu, akranlarından ve okullarından koparılıp haftanın dört gününü pratik eğitim adı altında fabrikada çalışarak geçiriyor. 2021 yılında çıkan kanun sonrası MESEM programına kayıtlı çocukların sayısının 1 milyonun üzerine çıkmasının nedeni emekçi ailelerinin yaşadığı yoksulluktur.

Organize sanayi bölgelerinin tamamına Mesleki Eğitim Merkezi açan bakanlık, yasa değişiklikleri ile patronlara hiçbir yük vermeden, stajyer, kursiyer, çırak adı altında sanayi odaları, ticaret odaları protokolleri ile denetimden uzak yüzbinlerce emekçi çocuğunu henüz 14 yaşında eğitimden koparıp, ucuz emek gücü haline getiriyor. Normal şartlarda usta öğreticilik belgesi bulunan bir çalışanın olmadığı işletmede stajyer ve çırak çalıştırılması yasak. Aynı zamanda aylık olarak öğrencilerin iş başında denetlenmesi, yaptığı işlerin ve pratik eğitimin içeriğinin bakanlık tarafından gözlemlenmesi gerekmektedir. Bunlar gerçekleştirilmediği gibi stajyerlerin çoğuna koruyucu

donanım ve iş güvenliği eğitimi verilmiyor. Tehlikeli ve çok tehlikeli iş yerlerinde kontrolsüz şekilde çalıştırılıyorlar. İş cinayetlerinin yanı sıra, çocukların birçoğu uzuv kayıpları ve ufak iş kazaları da yaşıyor. Emekçi çocukları MESEM eğitimi adı altında denetimsiz bir biçimde patronların insafına bırakılmış durumda.

Meslek liseleri ve MESEM'lerin çalışma şartlarındaki denetimler atırlmalı, ucuz iş gücü olmanın önüne geçmek için iş yerlerinde verilen pratik eğitimlerin kamunun kontrolünde olan müfredata bağlı şekilde sürdürülmesi sağlanmalıdır. Stajyer ücretleri arttırılmalı, tüm ücretler ve sigorta primleri işsizlik fonundan değil patronlar tarafından karşılanmalıdır. Stajyer sigortalarının kapsamı genişletilmeli, sigorta başlangıcı emeklilikten sayılmalıdır. Stajyerlerin kendi iş kollarında örgütlü olan sendikaların öğrenci komisyonlarında örgütlenmelerinin önü açılmalıdır.

Lenin yılı, Hristo Rakovski Merkezi ve RedMed'in düzenlediği uluslararası konferans ile başladı

Hristo Rakovski Uluslararası Sosyalist Merkezi ve RedMed, Lenin'in ölümünün yüzüncü yıldönümü olan 24 Ocak 2024 tarihinde Lenin'in enternasyonalist mirasına saygı duruşu niteliği taşıyan bir uluslararası konferans düzenledi. Dünyanın dört bir yanından katılımcıların söz aldığı konferansın ilk oturumunda düzenleyiciler adına DİP Genel Başkanı Sungur Savran ve Yunanistan'dan EEK Genel Sekreteri Savaş Mihail-Matsas konuştu. Matsas, konuşmasında 1917'den bu yana dünya emperyalizminin peşini bırakmayan Lenin hayaletinin, sanıldığı gibi aksine 1991'den sonra da halen emperyalistleri korkutmayı sürdürdüğünü belirtirken, Sungur Savran ise dünya devriminin lideri olarak Lenin'in, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) adında da görüldüğü gibi hiçbir ulus veya coğrafi referans taşımayan, ulusuz bir devlet tasavvur ettiğinin altını çizdi.

Konferansın açılış oturumunda iki konuşmacı, Brezilya-Arjantin'den Osvaldo Coggiola ve Macaristan'dan Tamás Krausz yer aldı. Ardından, eski Sovyetler Birliği ülkelerinden konuşmacılar konuştu. St. Petersburg (Leningrad), Moskova ve Sivastopol'dan, ara-

larında Rus sosyalist hareketinin önemli isimlerinden, Rusya Komünist Partisi'ni (RPK) temsil eden Yosif Abramson'un da bulunduğu konuşmacılar, Lenin'in sadece Ekim devriminin topraklarındaki bir nostalji olmadığını, işçi sınıfının en iyi savaşçıların bir araya gelen çıktığı olduğunu açıkça ortaya koydular.

Konferansın "Latin Amerika'dan Bakış" başlıklı üçüncü oturumunda Küba, Venezuela ve Brezilya'dan konuşmacılar, Küba'da kapitalist restorasyon tehlikesi, Lenin ve Che arasındaki benzerlikler, Lenin'in sanata enternasyonalist bakışı, Lenin'in Müslüman halklara yaklaşımı ve Cihan Harbi sonrasında Lenin'in diplomasisi gibi konuları ele aldılar.

Bu verimli oturumların ardından Rakovski Merkezi ile çalışan bir dizi grup ve militan söz aldı. Finlandiya'dan Marksist İşçi Birliği, Katalonya'dan Kızıl Ağ, İtalya'dan Kızıl Sardinya ve Fransa'dan ROR (Proleter Devrimci Yeniden Doğuş) temsilcileri konuştu. Konferansa Avustralya ve Güney Afrika'dan delegeler ya mesajlarla ya da katılımlarıyla dahil oldular. Etkinliğe öncülük eden ve Ege'nin iki yakasındaki enternasyonalist birliği gösteren Yunanistan'dan EEK ve

Türkiye'den DİP de bu oturumda söz aldılar. DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek, DİP'in son kongresinde neden 2024 yılını Lenin Yılı ilan ettiğini açıkladı. EEK'ten Mitrofanis Patouras, devrimci gençlik için Leninist mirasın önemini altını çizdi. Nüfusun ezici çoğunluğu Müslüman olan iki eski Sovyet ülkesi olan Azerbaycan ve Özbekistan'dan gelen konuşmacılar da bu oturumda söz aldılar.

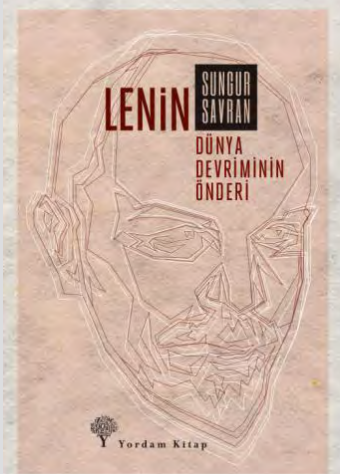
Konferans son olarak Filistin üzerine özel bir oturuma da ev sahipliği yaptı. George Abdullah'ın Kurtuluşu İçin Üniter Kampanya sözcüsü, Batı Şeria'daki bir mülteci kampında bir ay kaldıktan sonra dönen Jeremy Lester ve EEK'ten Savaş Mihail-Matsas'ın bu oturumdaki konuşmalarını, DİP'ten Burak Saygan'ın, DİP 7. Kongresi'nde kabul edilen Filistin kararını ve *Devrimci Marksizm* dergisinin devrimci Marksizmin Siyonizm karşıtı mirasına ilişkin yayınladığı özel dosyayı anlattığı konuşması takip etti. Saygan'ın konuşmasının ardından Türkiye'den Emperyalizme ve Siyonizm'e Karşı Filistin Dostları'nın sözcüsü Kutlu Dâne konuştu. Dâne, işçi sınıfının sadece sosyalizm mücadelesinde değil, aynı zamanda Türkiye'deki Siyonizm karşıtı mücadelede de öncü olduğunu gösterdi ve Filistin davasında izlenmesi gereken politikayı ayrıntıyla ortaya koydu.

İki kısa film gösterimini de içeren konferansta yapılan konuşmalar, kapitalizme, emperyalizme ve Siyonizme karşı savaşta Lenin'in fikirlerinin merkezi yerini bir kez daha hatırlattı ve önemli bir motivasyon sağladı.

Sungur Savran'ın Lenin: Dünya Devriminin Önderi kitabı okurlarla buluştu

2024 yılı modern tarihin Karl Marx'tan sonra ikinci büyük devrimci düşünürü ve eylem adamı olan Vladimir İlyiç Lenin'in ölümünün 100. yılı. Sungur Savran'ın Lenin'in düşüncesini ve pratiğini 21. yüzyıl Türkiye'sinin işçi sınıfına ve gençliğine tanıtmaya, gelecek kuşakların ondan nasıl yararlanabileceğini ortaya koymaya gayesiyle kaleme aldığı *Lenin: Dünya Devriminin Önderi* isimli kitabı bu anlamlı yılda okurlarla buluştu.

Savran kitabında Lenin'i geçmişte yaşamış tarihi önemde bir şahsiyetin biyografisi gibi anlatmıyor. Aksine Lenin'i geçmiş değil gelecek olarak ortaya koyuyor. Öyle bir döneme girdik ki insanlık ya dünya devrimi programını gerçekleştiremeyecek ve kapitalizmin barbarlığına teslim olacak ya da bu savaşı kazanmak için Lenin'i yeniden önderi yapacak. Dünya, halk isyanları ve devrimler ile ama aynı zamanda savaşlar ve yükselen faşizm ile yeniden bir fırtına bölgesine

girdi. Böyle bir dönemde Lenin'in dünya devriminin sorunlarına getirdiği çözümler bütün Marksistlere lazım. Lenin'in dersleri şimdi hiç olmadığı kadar gerekli. Lenin'in öngörülerine ve önerdiği stratejik ve taktik çözümlere dikkatle kulak vermek, Lenin'i doğru okumak şart. Lenin'in insanlığa sunduğu, bütünüyle ihmal ve inkâr edilmiş, hatta fark edilmemiş, tanınmamış, anlaşılmamış dünya vizyonunu kavramak için *Lenin: Dünya Devriminin Önderi* tüm işçi sınıfı ve gençliğe eşine zor rastlanır bir kılavuz olacaktır.

Seçim senin: Enflasyona ezilmek mi? Örgütlenip direnmek mi?

Erdoğan'ın ve Mehmet Şimşek, Vedat Işıktan gibi AKP'li bakanların dilinden düşmeyen bir laf var: "Vatandaş enflasyona ezdirmedik, ezdirmeyeceğiz!" Hayat pahalılığının altında her geçen gün alım gücü düşen "vatandaş" bunun gerçek olmadığını aslında gayet iyi biliyor. Nitekim TÜİK bile 2023 yılı için açıkladığı yüzde 65'lik resmi enflasyonun dışında tüketicilerle yapılan anketlerde hissedilen enflasyonun yüzde 96 olduğunu açıkladı. Enflasyon Araştırma Grubu (ENAG) tarafından dijital ve günlük fiyat verileri kullanılarak hesaplanan enflasyon ise yüzde 127 ile resmi enflasyonun iki katı! İstanbul Ticaret Odası'nın verileri de yıllık ve aylık bazda hep TÜİK'in açıkladığı rakamdan daha fazla açıklanıyor. Öte yandan Nazilerin meşhur propaganda bakanı Göbels'e isnat edilen de bir söz var: "Yeterince büyük bir yalan söyler ve onu tekrar etmeye devam ederseniz, insanlar sonunda ona inanmaya başlayacaklardır."

En çok ezilen emekliler ve asgari ücretliler

Biz ise ısrarla ve inatla gerçekleri söylemeye ve yazmaya devam etmeliyiz. Gerçek ve resmi enflasyon arasındaki fark, ücret/maaş zamları resmi enflasyona bağlı belirlenen ama çarşıda pazarda gerçek enflasyonu yaşayan işçi ve emekçileri enflasyona ezdirmenin başlıca yoludur. Ancak tüm ücretliler de enflasyon karşısında aynı oranda ezilmiyor. En çok ezilenler yüzde 33 zam alan 6 milyona yakın SSK ve Bağkur emeklileri. 10 milyon asgari ücretli yüzde 49 zamlarla yine enflasyonla birlikte yıl boyu açık sınırının altına itildi.

Yıl	Dönem	7. Dönem Toplu Sözleşme Zammı	Önceki 6 Ay Resmi Enflasyonu	Enflasyon Farkı Dahil Toplam Zam	Fark
2004	ilk 6 ay	15	37,6	49,25	11,7
2024	2. 6 ay	10	20,0	14,78	-5,2
2025	ilk 6 ay	6	15,0	10,82	-4,2
2025	2. 6 ay	5	15,0	13,92	-1,1

Açıklama: 2024 ve 2025 enflasyonları tahminidir. Hesaplama şu şekilde yapılmıştır: Bir önceki dönem enflasyon endeksi/bir önceki dönem maaş artış endeksi* yeni dönem zam oranı (Örneğin: Ocak 2024 için 137,57/106*1,15=149,25)

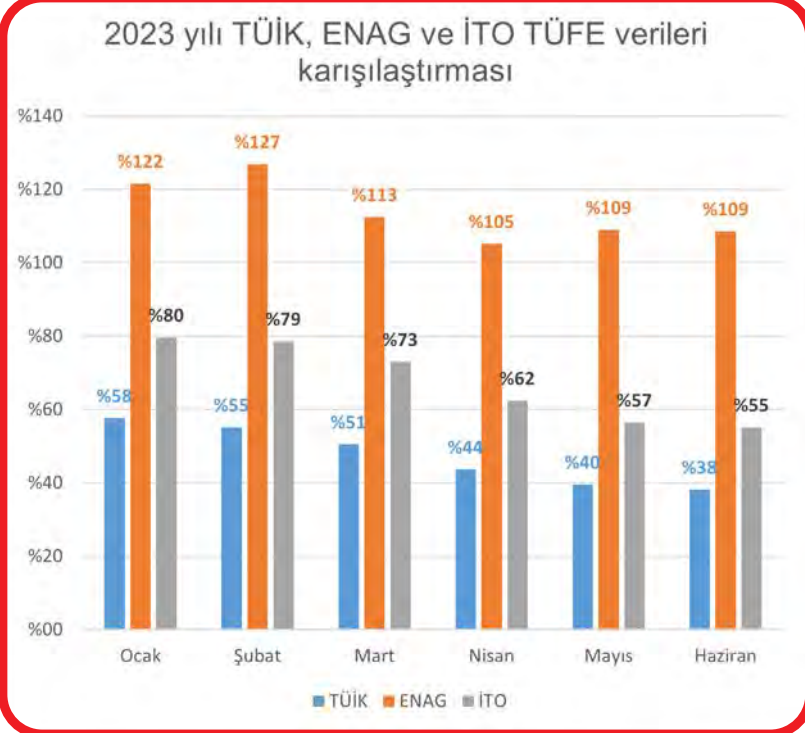
Devlet çalışanını işçi-memur diye ayırmadan eziyor

7 buçuk milyona yakın kamu emekçisi (memur ve memur emeklisi) ise yüzde 49,25 oranında altı aylık zam aldı. Kamu emekçilerinin bağlı olduğu toplu sözleşme öyle yapılmış durumda ki 2024 ve 2025 yılında alacakları tüm zamlar enflasyon oranının altında olacak. Her altı aylık dönemler için toplu sözleşmede zam oranları ayrı ayrı belirlenmiş. Yüzde 15'ten başlıyor, yüzde 10, yüzde 6 ve son olarak yüzde 5 olarak devam ediyor. Enflasyon farkı bir önceki altı aya göre hesaplanıp mevcut dönemin zammına eklendiği için Aziz Çelik'in yaptığı tabloda da görüldüğü gibi önümüzdeki dönemde zam oranları enflasyonun altında kalacak. Kamu işçileri de Türk-İş'le hükümetin yaptığı çerçeve protokolde aynı yöntemi sözleşmeye koymuş. Dolayısıyla kamu işçileri de aynı sorunla karşı karşıya kalıyor. Kamu işçileri çalıştıkları kurumla yılın değişik aylarında başlayan sözleşmelere bağlılar. Kimisinin

sözleşme dönemi Eylül'de başlıyor kimininki Ocak'ta. Kamu işçileri sözleşme yürürlük tarihlerine bağlı olarak yüzde 20-30 arasındaki zam oranlarıyla yeni yıla girdiler ve enflasyona en çok ezdirilenler arasında yer aldılar.

Metal işçileri başka bir yol gösterdi

Ocak ayında bir başka toplu sözleşme daha vardı. 160 bin metal işçisinin bağlı olduğu MESS grup toplu iş sözleşmesi 17 Ocak'ta anlaşmayla sonuçlandı. Metal işçileri bu anlaşma sonucunda saat ücretlerine ve kıdem yıllarına bağlı olarak yüzde 86 ile yüzde 110 arasında değişen oranlarda zam aldılar. Sözleşme dönemi 2023 yılı Eylül ayında başladığı için metal işçileri geriye dönük zam farkı alacaklar ve Mart ayında ilk altı ay için yeniden zam alacaklar. Mart ayındaki artışlarla metal işçilerinin ücret zamları Eylül ayına göre yıllık bazda yüzde 141 ile yüzde 173 arasında değişen oranlarda olacak. Bu oranlar tabii ki emeklinin, memurun ve kamu işçisinin aldıkları yanında çok daha yüksek. Fakat baz etkisini göz ardı etmemek gerekir. Yani metal işçilerinin ortalama ücretleri Ocak ayında asgari ücretin altında kalmıştı. Asgari ücretin altında kalanlar için zammın bir kısmı fiilen asgari ücret zammına bağlı olarak gerçekleşmişti. Diğer yandan metal işçilerinin taslaklarında ilk altı ay için yüzde 140'lık (Birleşik Metal-İş taslağı) bir artış talep ettiğini de hatırlamalıyız. Gerçek enflasyonun yüzde 127 olduğu ortamda bu gerçekçi ve haklı bir talepti. Sözleşme bu talebin altında bir rakama bitmiş oldu. Yine de oranlar ve saat ücretlerinin geldiği seviye görece olarak metal işçisini diğerlerinden olumlu yönde ayırıyor. Ayrıca ilk 6 aydan sonraki dönemlerdeki enflasyon farkları için de üçüncü altı ayda enflasyonun üzerine 3 puan, son

MESS İLE YAPILAN ANLAŞMA SONUCU METAL İŞÇİSİNİN ÜCRETLERİ NEREYE GELDİ?

Kıdem Yılı	31 Ağustos 2023 Saat Ücret (Brüt)	1 Eylül 2023 Saat Ücret (Brüt)	Ele Geçecek Ücret (Ücret+ İkramiye+ Yakacak+ Vergi İstisnası)	Saat Ücretindeki Artış
0	62	115,8	28.586	%87
1	63,5	117,8	29.015	%86
5	65,5	126,46	30.872	%93
10	69	141,08	34.008	%104
15	77	161,64	38.417	%110
20	84,5	171,54	40.541	%103

altı ay için ise enflasyon oranında artış sözleşmeye eklenmiş. Metal işçileri kamuda çalışan memur ve işçilerin karşılaştığı resmi enflasyonun dahi altında kalan "enflasyon zammı" ile karşılaşmayacak.

Fark nerede? Örgütlü ve sendikalı olmakta! Sendikanın mücadeleci olup olmamasında!

2024'ün başında aldıkları zam oranlarına göre en kötü durumda olandan başlayarak, SSK ve Bağkur emeklileri gözüktüyor, daha sonra sırası ile asgari ücretliler, kamu işçileri, memurlar ve memur emeklileri geliyor. En iyi zammı alanlar ise metal işçileri! Bu kesimler arasındaki fark tamamen örgütlü olup olmamakla, örgütlü gücüyle mal ya da hizmet üretiminden gelen gücünü kullanıp kullanamamakla belirleniyor. SSK ve Bağkur emeklileri ne örgütlüler ne de üretimden gelen güçleri var. Memurlar örgütlü, memur ve memur emeklilerinin maaşları toplu sözleşme ile belirleniyor. Ama bu sözleşme pazarlıklarında masada AKP'nin kamu emekçileri içindeki kolu olan Memur-Sen oturuyor. Kamu emekçileri siyasi baskılarla bu sendikaya üye olmaya zorlanıyor. Memur-Sen kamu emekçilerinin fiili mücadelelerle elde ettiği grev hakkını kullanmayı asla gündeme dahi getirmiyor. Dolayısıyla memur ve memur emeklilerinin maaşları gerçek bir pazarlıkla değil dansıklı dövüşle, iktidarın isteği doğrultusunda gerçekleşiyor. Asgari ücretlilerin de ezici çoğunluğu örgütsüz işçilerden oluşuyor. Onlar adına asgari ücret komisyonunda masada yine iktidarın adamı olan Türk-İş Başkanı Ergün Atalay oturuyor. Kamu işçileri güya örgütlü ama onları da masada yine iktidarın işbirlikçisi Ergün Atalay temsil ediyor. Ergün Atalay ve benzeri sendika ağaları grev hakkını kullanmak bir yana grevi ve mücadeleyi engellemek üzere o koltuklarda oturuyor. Son dönemde kamu işçileri arasında Demiryol-İş ve Harb-İş'e üye işçiler başta olmak üzere tepkiler ve eylemler yükselmeye başladı. Ancak bu işçiler hem iktidarı hem de yandaş ve işbirlikçi sendika ağalarını aşmak zorunda.

Fark nerede? Fark grev kararı ve kararlılığı ile işçinin üretimden gelen gücünü ortaya koymakta!

Metal işçilerinin farkı örgütlü olmalarında ve üretimden gelen güçlerini kullanmak üzere grev kararı ve kararlılığı göstermelerinde yatıyor. Metal işçilerinin çoğunluğu da Ergün Atalay ile aynı kumaştan bir sendika olan Türk Metal'e üye. Ama DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, sözleşme pazarlıkları sürerken kısa süreli üretimi durdurma eylemleriyle, grev komiteleri kurup, grev eğitimlerine başlayarak, grev kararını alıp bir hafta içinde uygulamaya koyacağını ilan ederek Türk Metal'i de peşine katmayı başarmıştır. Türk Metal de grev kararı almak zorunda kalmıştır. Pazarlık masasında patronlar en çok üyesi olan Türk Metal'i değil grev kararı ve kararlılığını ortaya koyan Birleşik Metal-İş'i ikna etmeye çalışmıştır.

Hükümetin grev yasağı tehdidi de bu dönemde etkisini yitirmiştir. Çünkü geçtiğimiz yıl Bekaert ve Schneider işyerlerinde Birleşik Metal-İş sendikası greve çıkmış, grev yasağına rağmen fiili greve devam etmiştir. Bu yıl da olası bir grev yasağını tanımayacağını ilan etmiştir. İşçiler grev eğitimlerinde Türkiye'ye grev hakkını fiili grevle getiren Kavel işçilerinin mücadelesini öğrenerek ve örnek alarak hazırlanmıştır. Üretimden gelen gücün ve örgütlülüğün üye sayısından daha önemli olduğu burada görülmüştür. Bu sayede elde edilen ücret artışları elbette ki hayat pahalılığı ve şirketlerin kâr artışları ile kıyaslandığında yeterli görülmez. Ama tablo açıktır. Ne alındıysa işçinin örgütlü gücüyle alınmıştır. Grev iradesiyle alınmıştır. Daha fazlasını almanın yolu örgütlü gücü arttırmaktan, sarı sendikaları aşarak sendikalara işçilerin ve kamu emekçilerinin hâkim olmasını sağlamaktan, grev hakkını etkili şekilde kullanmak üzere sınıf bilincini yükseltmekten geçmektedir.

